

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pelin Buzluk
En Eski Yüz

iletisim

PELİN BUZLUK 1984'te doğdu. Öykü ve yazıları 2002'den bu yana çeşitli dergi ve seçkilerde yayımlandı. *Deli Bal* (2010) adlı ilk öykü kitabı Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, ikinci öykü kitabı *Kanatları Ölü Açıklığında* (2012) ise Selçuk Baran Öykü Ödülü'ne layık görüldü. *En Eski Yüz* kitabıyla 2017 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı.

İletişim Yayınları 2366 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 399

ISBN-13: 978-975-05-2029-7

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1-3. BASKI 2017, İstanbul

4. BASKI 2018, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

KAPAK İLLÜSTRASYONU Rahime Orak

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Ayhan Matbaası SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

PELİN BUZLUK

En Eski Yüz

iletişim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Leyla için

İÇİNDEKİLER

Su İşi...	9
Tozlu Cennet	17
Dördüncü	25
Başka Esnada.....	31
Gemisiz...	41
Deray	47
Ağırlama	55
Yaz Geldi.....	59
Uçurum	65
Ortanca Oysa.....	71
Güllabi	77

Dönüp duruyorum yatakta. Cemil'i rahatsız etmemeye çalışıyorum, koca karnımı bir sağı bir sola devirirken. Kar aydınlığı, ay ışığıyla bir, odaya dolup aydınlatıyor gecemizi. Uyumak zor.

Düzenli soluklarından uyuyor sandığım Cemil kalkıyor birden. Yüklükten bir battaniye alıp odadan çıkıyor. Arkasından güçlkle, neredeyse yuvarlanarak kalkıyorum ben de. Ön odada perdeleri açmış. Sokak görünüyor, karla kaplı. Pamuk pamuk yağıyor hâlâ. O aydınlık şimdi iyice girmiş evimize. Cemil geldiğimi fark etmiyor. Dalgın.

"A!" diyor beni görünce.

"Niye kalktın?" diyorum.

"Hasta olacağım," diyor. Hep böyle söyler. "Hasta oldum" ya da "olmuşum" demez. Ama şimdi başka bir durumdan söz ediyor sanki. Bir sinir bozukluğundan, bir bezginlikten. Göğsüne sokuluyorum.

"Canım, sana bulaşmasın," diyor. Sahiden çekincesi bu belki, yine de bir alınganlık baş veriyor içimde. Gururuma rağmen daha da sokuluyorum. Dışarıyı seyrederken:

“Burayı seviyorum,” diyorum.

“Dikmen’i mi?” diyor. Sesinde açık etmekten çekinmediği bir alay var. Yine alingan:

“Burayı,” diyorum ayamı göğsünde gezdirip. “Burası, benim memleketim.”

Birden öfkesinin, kırgınlığının, hırçınlığının, acı alayının nedeni neyse, bunu yönelteceği en son kişinin hamile karısı olduğu ayırımına varmış gibi alnımdan öpüyor beni.

“Hamile kadınlar ille alnından mı öpülür?” diye takılıyorum. Aslında yuvaya çağırıyorum onu. Kendi dünyamıza. Bakışlarını, düşüncelerini bir şeylerden sökmeye çalışıyorum. İlk burnumu, sonra dudağımı öpüyor.

Bebek karnımda kelebekleniyor. Belki öpücüklerden. Pijamamın altında büyük hava kabarcıkları gibi gezindiğini görüyorum.

“İhlamur kaynatayım karıma,” diyor Cemil.

Cam kenarındaki sandalyeye çöküyorum. Hırkama sarınıyorum. Sokak lambaları yanmıyor. Yine de solgun bir aydınlık var. Henüz çekilmeden sararmış fotoğrafı. Sokağın belleğindeki eski kışlardan anılar...

Masayı cama yanaştırırken “Demleniyor,” diyor Cemil. Ulus’tan aldığımız güzelim kandili yakmış. Altın halesinde birbirimize yaklaşıyoruz. Soluklarımız beyaz buğu. “Soba geçmek üzere,” deyip yine ayaklanıyor sonra. Battaniye-yi sırtıma veriyor.

Yokuşun başında ha düştü ha düşecek bir siluet görüyorum. Yaklaşıyor mu, uzaklaşıyor mu... Birazdan odamız odun ateşiyle, kandil aleviyle, ıhlamur kokusuyla, radyonun duyulur duyulmaz sesiyle ısınıyor. Kar uyuşturuyor aklımızı. Neredeyse yeniden uykumuz gelecek. Yokuştan inip gelen adam unuttuğum bir anda pencerenin dibinde beliriveriyor: Bekçi. Kasketinin üzerinde iki parmak kar var. Yüzündeki sert ifadeyle tezat, gülünesi. Bıyıkları ıslak, belki don-

muş. Kürklü gocuğunun içine çekmiş kafasını. Camı açmamızı beklemeksizin bağıyor:

“Işık sızıyor dışarı. Söndürseniz iyi olur.” Cemil, yine bağıarak:

“İhlamur kaydattık, içer misin?” diyor. Bekçi belki canı çektiğinden, belki Cemil’in umursamaz cevabına, teklifsiz yakınlığına şaşkın, bir an durup düşünüyor.

“Lambayı söndürün,” diyor. Dönüp avluyu geçiyor yeniden. Karın ölgün aydınlığı her yere sızmışken bizim minik alevimizin kime ne zararı olur ki? “Olur,” diyor Cemil uzaklaşan bekçiye. Ama kandili söndürmüyor. “Tıh!” diyor arkasından. Sadece tülü çekiyor. Sokaktan vazgeçip birbirimize dönüyoruz. Bebeğimizin hangimize daha çok benzeyeceğiyle ilgili tahminler yürütüyoruz yine. Bu bizi çok eğlendiriyor. İç odada üşüyüp üşümeyeceğini düşünüyoruz. Doğacağı günü hesaphıyoruz. Radyoda “Baba bugün...” diye başlayan uzun havaya mırıltıyla yalan yanlış eşlik ederken camı sertçe tıklatıyor biri. Sıçırıyorum. Kandilin külahını hemen kapatıyor Cemil. Tülü aralıyor. Korkunç bir surat: Çatık kaşlı, fırlak dişli. Bekliyor. Herhalde camı açalım diye. Gözünü bizden ayırmadan avuçlarına hohluyor. Cemil battaniyeyle beni iyice sarıyor ilkin. Sonra camı açıyor.

“Çalışıyor musun ağbi?” diyor adam hemen.

“Şimdi mi?”

“Acil bir su işi var da...”

“Nasıl acil?”

“Bir gecelik iş. En geç yarın akşama biter. Üç yevmiye veriyorlar.”

“Nerede? Kimin işi?”

“Ağbi sen gel. Yolda konuşuruz. Acil,” diyor.

Üçü duyunca, Cemil elini sandalye arkalığına atmış zaten. Ceketini arıyor. Duymamışım gibi:

“En geç yarın akşamüstü,” diyor bana da. “Dönerim,” demiyor. Cemil bu, gözleri hep çıkıp gideceği bir kapı arar. Alnımı masada birleşmiş şiş ellerime yaslıyorum. Karnım sıkışıyor masanın altında. Cemil çıkıp gidiyor camdaki yüzle. Gitmesini hiç istemiyorum oysa. Tül böyle çekili kalınca, kandil ve ben, bütün dünyaya açık bir sahnedeyiz. Dışarıda gizlenmiş... kar yaratıklarından değil de, karın içinden birden çıkıp, paltosunun eteklerini savurarak alçak çiti aşıp pencerenin önünde bitecek adamlardan korkuyorum. Uzanıp perdeyi kapatırken biraz aşağıda Cemil ve fırlak dişliyi görüyorum. Fazla uzaklaşmamışlar.

“Üç yevmiye çok fazla,” diyor içimden bir ses. Karnıma yaslı ayama minik bir tekme yiyorum aynı anda. Cemil ve adam yokuşun aşağısında kaybolmak üzereyken çıkıyorum evden. Hava yumuşak. Kar durmuş. Tüylü bir örtü, aşağıda vadinin eski ağaçlarına dek yayılmış. Kar aydınlığı ne gündüzün güvenini ne de gecenin apaçık tehdidini taşıyor bir kadın için.

Şimdi kol kola görünen Cemil ve yanındakinin ardından, paytak adımlarla, olabildiğince temkinli iz sürüyorum. Beyaz pırıl pırıl, gözümü alıyor. Sendeliyorum arada. Ayaklarımın altında berkiyen kar gıcırdayarak, bıraktığım izlerden haber veriyor. Issız gecede, büyüyen seslerden, fark edilmekten çekiniyorum. Sık sık ardımı kolluyorum. Yokuşun bitimindeki sokağı verev geçip vadiye yöneliyorlar. Oysa gecekondu- lar boşaltıldığından beri kapalı vadi. “Belediyenin işiyse...” diyorum kendime, artlarından inerken. Neredeyse ilk dönemece vardıklarını görüyorum. Aramızdaki mesafe giderek açılıyor. Aşağısı kar altında. Metruk gecekondu- lar acıklı bir kimsesizlikle bekliyor. Sökülmüş doğramaların yuvasına kar birikmiş. Gece gören hayvanların gözleri gibi bembeyaz parlıyorlar. Ürperiyorum. Dönemece gelince yavaşlıyorum. Başımı uzatıp bakıyorum soluklanırken. İleride

ilk patikaya sapıyorlar. Birkaç dakika sonra patikada bir an kendimi bir ormanda duyuyorum. Sıklıkla kolluyorum etrafı. Başka ayakların gıcırıltıları geliyor kulağıma. Kubbelenen kar örtüsü altında gevrek dallar çatırdıyor aniden. Ya kimse farkımda değil ya da ustaca izleniyorum. Giderek ikinci olasılığı daha inanılabilir buluyorum. Ağaçlar yükseklerde kar yüklü dallarını eğip buluşmuş. Ormanda yitme düşüncesi, her yer hiçbir yermiş gibi, buluyor beni yine. Göğre bakıyorum: Uzayın sonsuz gecesi. Orada sürüp giden huzuru nasıl özlüyorum.

Buz tutmuş dereye dek indiğim halde Cemil ve yanındaki göremiyorum. Hava giderek soğuyor. Sakin olmaya çalışarak dere boyu ilerleyip yola ulaşıyorum. Şimdiden yorulmuş olmama aldırmaııp hızlanmaya çalışıyorum. Gözlerim sulanıyor, burnum akıyor. Epey ileride iki karaltı. Yol kenarına siniyorum. Bana doğru gelmediklerini, uzaklaştıklarını fark ediyorum sonra. Yolun kıvrıldığı yerde, tepedeki ağaçların kökleri arasından beliriveren, eski bir sarnıç olduğunu sandığım, yola bakan cephesi bayrak şeklinde boyanmış yapıya yöneliyorlar. Karın sonsuz parıltısından sulanan gözlerim, kenarındaki bir açıklıktan nasıl olduysa bu beton bayrağa girdiklerini seçiyor. Sonrası yok. Dakikalarca izliyorum yerimden. Bir hareket olmuyor. Cemil'i yitirme korkusuyla birden açığa yürüyorum. Beton bayrağın yanında yöresinde geçit araştırıyorum. Anayolda açığa çıktığımdan beri etrafıma hiç bakamıyorum. Hemen biriyle göz göze geleceğimi, gözlerimden yakalanacağımı sanarak bakışlarımı hızlı hareket ettiriyorum. Korunaklı yerlerinden beni izleyen sayısız mahluk... Bayrağın karşısında bir taşa ilişiyorum. Bir an olsun gözümü ayırmıyorum. Bir kıpırtı bile yok.

Çaresiz kalkıp gerisingeri eve yürüyorum. Sabahın kızılığı, kar alacasının yerini alıyor. Uyuşmuş ellerimle güç açıyorum kilidi. İçeri girmeden soluğumu buğusuyla birlikte

son kez teslim ediyorum bitimsiz soğuga. Evin ılık havasında, meğer ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Bebeğim hele, karnımda donmuş sanki. Yatakta, yorganlar altında sızıyorum.

Elim yana düşüyor. Cemil'in olmadığı yere. Ön odaya şimdi kalkıp gitmiş. Yüklükten battaniye almış da... Ama biliyorum öyle olmadığını. Ansızın bir kaygı uyanıyor içimde. Kalkıp giyiniyorum.

Karakolda, olanları anlatıyorum. Cemil'in bir fotoğrafını uzatıyorum. Yanındaki adamı tarif ediyorum. Kulak asmıyor kimse. Ciddiye almıyorlar. İçlerinden biri akşamüstünü beklemem gerektiğini, su işi bitince Cemil'in elbette döneceğini söylüyor. Kayıp bildirimi de almıyorlar. Israr edince polislerden biri fotoğrafı elimden alıp incelerken neden karartmaya rağmen kandil yaktığımızı, yasak olduğu halde ne diye geceleyin sokağa çıktığımızı soruyor. "Hem de bu halinle?" Bir diğeri bebeğin erkek olup olmadığını merak ediyor. İki yanıma düşüyor kollarım.

Döndüğümde evimizi tarumar edilmiş buluyorum. Giysiler, fotoğraflar, defterler... Yeniden karakola vardığımda, akşam. Neredeyse bir gündür tek lokma yemediğimi, yine de acıkmadığımı fark ediyorum. Bebeğe yazıklanıyorum sadece. Kimlik yok çantamda. Numaramla kayıt alıyorlar. Defter başındaki memur "Yirmi beş yaşında, bekâr," diyor. Bu eski kaydı düzeltmek istiyorum boş yere. Cemil'in ise kaydı bile çıkmıyor. Fotoğrafını alan polisi arıyor gözlerim. Oturup soluklanıyorum. Biri çay getiriyor. "Doğurursun bacım, devlet bakar," diyor. Öfkelenmemeye, derin soluk alıp vererek gevşemeye çalışıyorum. Olanları baştan alıyorum, en baştan. Cemil'le evli olduğumuzu, bebek beklediğimizi... "Ama yok işte öyle biri. Belli ki seni kandırmış. Adı sanı yok. Numarası geçersiz." Ulaştıkları komşular, ulaşamadıkları akrabalar, eş dost, hepsi maval okuyor. Ça-

resiz çıkıyorum karakoldan. Cebimde bulduğum simit parçasını kemiriyorum yolda.

Cemil'in eldiven tekiyle el ele, her gün vadiye iniyorum artık. Doğumun erken başlayabileceği korkusuyla. Donmuş karı, sıcak kanımla erittiğimi düşleyip titreyerek. Ellerimi ağzıma siper edip beton bayrağa yaslıyorum. Çağırıyorum: "Cemiil," diye. Uzakta bir kadın, doğrular gibi Cemil'in varlığını, sesime ses veriyor: "Cemiil."

Tozlu Cennet

Sevgili Yıldırım,

Bu sana yazdığım ilk mektup. Aynı zamanda bir son olması, yani içinde bir sonu, en azından bir kırılmayı taşıması da garip. Eğer yazdıklarımı sana vermeyi başarmışsam lütfen sonuna kadar oku. Lafı dolandırmak istemiyorum. Her an yazmayı bırakıp kâğıdı buruşturabilirim çünkü.

N'olur peşin fikirli olma. Halimin hamilelik depresyonuyla bir ilgisi yok. Hemen çözmeye çalışma. Ben sana ne anlatıyorsam zihninin tam orada olsun lütfen. Bunu sevgili eşin için yapabilirsin, değil mi?

Öncelikle eskiye gitmemiz gerekiyor, bilinen tabirle çocukluğumuza dönmeliyiz. Anne babalarımızın arkadaş bulmamızda bize önayak olduğu o çekingen zamanlara. Hayata da, kendimize de yeniydik. Adımlarımız aksaktı. Ben (hatırlıyorsun tabii ama yinelemek, anlatmak zorunlu) hemen her gün size gelirdim. Hele yazın, yatıya gelmediysem bile gece yarısına dek kalırdım. Balkonda çekirdek çitleyip sohbet ederdik. Nihayet sosyal fobimi bir nebze aşmış, size ısınmıştım. Bizimkiler “İkizlerle aran nasıl?” diye sorduğunda

hemen hırçınlaşıp ağlamaklı olmak yerine gülümsüyordum. Annem birkaç yıl sonra ikinci bir soru soracak, “Yıldırım’la aran nasıl?” derken kıkırdayacaktı.

Sen ve Yıldız çocukluğuma, ilköğrençliğime sinmiştiniz. Adlarınız sırrına erdiğim ilk sözcüklerdi. Hem anlamları hem de müzikleriyle beni daha dört yaşında büyülemişlerdi. İkiz olmanız ise bambaşka bir sırdı. Yıllar sonra Yıldız’ın okuluna gönderdiğiniz koliye bir kitabı yerleştirmeden “Bedenin kız yarısına” diye imzalamıştın. Bu söz aklıma başımdan almıştı. Yıldız... Bedenin kız yarısıydı, evet. “Canım, tatlım, Yıldız’ım,” derdim ona. Denizde bile el eleydik. Birlikte duş alırdık. Bazı geceler birlikte uyurduk. İki kızın saatlerce bir odaya kapanması, koyun koyuna uyumasının ne sakıncası olabilirdi ki. Senin bir erkeğe doğru büyürken giderek hor gördüğün bir “kızlar işte...” haliydi.

Eski evdeki küçük odanızda bana yer yatağı yapıldı. Yıldız, ranzanın alt katından uzanıp elimi tutardı karanlıkta. Ben dalarken fısır fısır konuşmayı sürdürürdünüz. Birbirinizin cümlelerini tamamlardınız, henüz yarıda itiraz ederdim ya da. Bir batında koyun koyuna yaşam bulmuş, ulaşılmaz bir gize ermiştiniz, dile getirmiyordunuz. Karındaşlığın o bilinmez dünyası size hayranlığımı besliyordu. Tabii bir yaş küçük olmamın da payı vardı. Çocuklukta bir yaş, on yıl gibidir ne de olsa. Babamın çabasıyla aynı dönem başladık okula. Birkaç yıl sonra sen artık erkek olmakla meşguldün. Ve öğrendiğine göre kızlar salaktı. Bu yüzden Yıldız ve ben yalnız kaldık. Yıldız’ın odasında ödevlerimizi bitirir bitirmez ilkin suskunlaşırdık. Sonra bir oyun uydurup rolleri duyururduk birbirimize. Hafif hafif dokunmaya, öpüşüp koklaşmaya başladık. Kendini gösterir göstermez keşfedilen memeler, belin inceliği, kalçanın yuvarlaklığı ve giderek ıslak öpüşmeler... 14 yaşımı sürdüğüm o yıl kendimizi bulmuştuk. Yıldız’a tapıyordum. Onsuz olamıyordum. Yaz gün-

leri hele... rüya gibiydi. Bulutların üzerindeydik. O yazın sadece üç ay sürdüğünü kim iddia edebilir...

Ortaokulun son senesiydi. Öğle tatilinde okul bahçesinde turlardık, hatırlarsın. Sen ara sıra bahçenin oturduğumuz bir köşesinde yanımıza uğrardın, ukalaca birkaç şaka yapmaya falan. Biz yan yana olduğumuz her ortamda kendi dünyamıza dalıveriyorduk, bir an olsun ellerimizi bırakmıyorduk. Nasıl olduysa birisi sana bunun çok gülünesi ve utanç verici olduğunu, “şeyler gibi” görüldüğümüzü söylemişti. Sense canhıraş savunmuştun bizi, şimdi de ikaz etmeye gelmiştin. Sana hemen cevap vermemiştik. Dönüp birbirimize bakmıştık. Aynaların gizli bakışmaları gibi çoğalmıştı gözlerimiz, düşüncelerimiz. Sonra ben, bakışlarımı Yıldız’dan alarak, sana dönüp “Saçmalama! İğrençsin,” dedim. “Sapık mıyız biz? Hasta mıyız?” Henüz söylerken bile müthiş bir iç sızısı duyuyordum oysa. Yıldız’ın eli elimdeydi. Kalp gibi atıyordu. Elimde kalbini tutuyordum. Giderek ısındı, eridi ve kayıp gitti elimden. “Ellerimizle tat alsak, nasıl olurdu,” derdik, birbirimize dokunurken. Bir çiçek ezilmişti elimde, acı özsuyunun tadını alıyordum.

Aslında olan şuydu: O âna dek aramızda geçenleri, duygularımızı adlandırmamıştık, dönüp bakmamıştık bile. Doludizgin yaşıyorduk. Yaşamadan önce, öğrenilen bir yanı vardı aşkın. Kuralları vardı, cinsiyeti vardı. Bunu bilmezden gelmiştik. Biri çıkmış bize “öyle sevilmez” diyordu şimdi. Ve o sendin.

O günden sonra Yıldız’la giderek uzaklaştık birbirimizden. Dokunmadık, öpüşmedik, sonra mecbur kalmadıkça konuşmadık bile. O zamanlar Yıldız’ın ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum. Benimle hemfikir olduğunu, neden böyleyiz, neden normal değiliz diye kafa patlatıp üzülüğünü sanıyordum. Bizimkiler ise yıllardır içten içe sana âşık olduğumu, şimdi bu karşılıksız aşkın acısına dayana-

madığımı düşünüyordlardı. Annem beni cesaretlendirip yeniden size yolladı. İletişimi koparırsam her şeyin daha çıkışsız olacağını söylüyordu. Sürekli senden bahsediyorlardı, oysa ben Yıldız'ı düşünüyordum, bütün aşk tüyolarına onun için kulak veriyordum. Sonunda annemin desteğiyle bir bahane bulup evinize gelmiştim. Sen, iyi ki, evde değildin. Baş başa kaldığımız ilk anda Yıldız'ı incittiğimi anladım. Konuşmuyorduk ama seziyordum. Sonra dayanamayıp bana döndü: "Bizim odada yatağın yanına, yere uzanırdık ya," dedi. Çok eski bir zamandan söz ediyordu. "Bir tıkırtı gelince üstümüzü başımızı toparlamadan yatağın altına sürünürdük hani, sarmaş dolaş..." Gerisini getiremedi. Gözbebeklerinin, o minik bilyelerin titrediğini dün gibi anımsıyorum. Sonra bakışlarını kaçırdı. Arkasını bekliyordum. Oysa bitmişti. Bütün gerçek hikâyeler gibi yarıda kesilmişti. O zamanlar anlayıp da sözcüklerini bulamadığımız şeyler zihnimde dille geliyor şimdi: Yatağın altı, o tozlu yer bizim için cennetti. Kurtarılmış bir yere varıyorduk sanki oradan geçip. Dışarıda ne olursa olsun kimi zaman şehvetle kimi zaman aylakça birbirimizi sevmeyi sürdürüyorduk. Ama ben dünyanın bütün acımasızlığını, başkalarının bakışlarını getirip yığmışım oraya. Bizi yok sayanların söylediklerine kulak vermiş, inanmışım. En kötüsü bizden utanmışım.

Yıllarca ailelerden sakladığımız kırgınlık buydu. Kırgınlık ne ki, kendimizi saklıyorduk. Ben yine de Yıldız yatılı okula gidene dek umutluydum. Söylediklerim bağışlanmaz değildi. Yeniden bir araya geleceğimize inanıyordum. Onu bekliyordum. Geceleri yorganın altındaki karanlığında onun elleriyle geziyordum bedenimi. Sevişmelerimizin aklıma kazıdığım anlarını tekrar tekrar düşleyerek beni hiçliğe gönderen o fırtınaları yeniden yaşıyordum.

On iki yıl önceydi bunlar. Kısa sürmüş bir yaşama eş bu zaman boyunca onu aradım, bekledim, düşledim. Sen içim-

de gidip gelirken bir an evvel bitmesini ummak, ezbere inlerken çiçekli kırlar düşlemek yerine senin narin, soluk yüzünde Yıldız'ı görür oldum bir zaman sonra. Onu diye seni seviyordum. Sakalsız ve uzun saçlıyken, zayıfken daha çekici bulurum seni bilirsin. Daha Yıldız.

Bütün lise yaşamıma sinmiş bir aşk acısıydı. Aşk sözcüğünü keşfetmemiş olmayı yeğlerdim. Adına aşk dediğimizde anonimleşiyordu, herkesin anlattığıyla bir oluyordu. Yeni sözcükler arıyordum, "Yıldız yitimi" diyordum mesele. Onulmaz bir mutsuzluk sinmişti evimize, odama, yatağıma, okul yoluna... Sırama alt alta kazımıştım "Yıldız'ım, ayım, güneşim" diye. Sıra arkadaşım "Yıldırım" diye okumuştı bunu. Ve işte böyle gülünesi bir yanlış anlama sonucu kızlar etrafa haber uçurmuşlardı. Sana âşıktım meğer. Aşkın kendisinden çok, aşka dair konuşmaktan hoşlandığımız yaşıydı. Kızların heyecanı beni sana sürükledi. Benzer bir heyecanla sen, yıllardır arkadaş olduğun bir kızcağızın aşkına karşılık vermeye gönül indirdin. Yıldız'a aşkımla ilgili her görüntümden, her ilanımda seni dikeyorlardı karşıma. Bundan kaçamayacaktım. Zaten birkaç aydır erkeklerden hoşlanmaya çalışıyordum. Beceremiyordum. Yıldız giderken sevişme yerlerimi de yanında götürmüştü.

Sizinkiler çok mutluydu. Bizimkilerse epeydir sakladıkları bir sırrın, karşılıksız aşkımla ketumluğundan sıyrılmış, bu hikâyenin pek romantik sonunun keyfini çıkarıyorlardı. İkinci kez gizlenmek, kendimi inkâr etmek, hiç olmazsa anne babaları mutlu etmek kolayıma geldi. "Gökteki yıldızdansa, dibime düşen yıldırım," diyordum kendime. Bir deriş edasıyla kabulleniyordum bu yetinmeyi. Böylece daha neleri yitireceğimi bilmiyordum.

Okudukça deliye döndüğünü tahmin ediyorum. Yüzünü görür gibiyim. İnanamıyorsun, atlaya atlaya okuyorsun, çıldırıyorsun, anlamıyorsun. Sana senin de tanıklık ettiğin or-

tak tarihimizi yeniden anlatıyorum. Bu kez parçalar başka türlü birleşiyor. Olan bu. Bunca şaşırman doğal. Ama benim bu kurgusal ilişkiye; sana âşık olduğumu duyduğunda bana karşılık verebilmene, bunun üzerine benim sahiden seni beğenmeye, bir erkeği, üstelik seni sevmeye çalışmama yıllardır şaşırdığım kadar değildir sanırım. Henüz değildir.

Aslında birkaç kez sana açılmaya çalışmıştım, hatırlasana. Henüz üniversitedeydik hem. Sen bütün bu girişimlerin “Ama o ergen günler geride kaldı, değil mi?” diyerek önünü almıştın. Oysa yalnız girizgâhı bile ne zamandır sözcük sözcük işliyordum. Yıldız’a âşık olduğumu, seninle yetindiğimi, oyalandığımı... söyleyemedim. Anlayamaz mıydın beni? Ben kadın olanınızı seviyordum. Sana bakınca sadece o olmadığını düşünüyordum. Böylece başka hiçbir şey olmasa da, hiçbir sorun yaşamamak da eksikli, defoluydun. Bir yanılgı, önceleri gülünesi, sonraları dönüşsüz bir yanlış anlama.

Yıldırım, bizim güzel bir arkadaşlığımız vardı seninle. Bir erkekle yetineceksem bile, keşke bu sen olmasaydın. Anarhminen beri ona eşlik eden sen... Böylesi bir ıska beni bitirmişti.

Düğünümüze bir o gelecek diye heyecanlıydım. Kalbim her yerde atıyordu. Toplayıp göğsüme koyamıyordum. Sadece onu tekrar görebilmem içindi bu tören. Herkes onu yeniden görebilmem için toplanmıştı. Gelecek ve belki yüzüme tükürecekti.

İlişkimizi duyduğu zamanki tepkisini hep merak etmiştim. Sana defalarca sordum. Ama sahiden ne düşündüğünü, ne hissettiğini öğrenmem mümkün olmadı. Yıldız da, ben de rolümüzü iyi oynuyorduk çünkü. Ama şimdi başkaydı, seninle evleniyordum. Yıldız’dan neler umuyordum, bilsen... Bir rezalet istiyordum aslında. Ama biliyorsun soğuktu, uzaktı. Hesaplı bir fütursuzlukla kutlamıştı bizi. Belki be-

nim onu sevdiğim gibi sevmemişti beni. Aşkımızı ilk gençlik yanılıgısı gibi görüyor olabilir miydi? Ergenlik iştahı belki?

Geçen yaza kadar böyle sanmıştım. İstanbul'a gittiğimde gördüm onu. Birden burun buruna geldik. Sokak loştı. Hır-sızlama baktım: Yanında güzel bir kadın vardı. Cebinden bir kibrit çıkarıp çaktı: "Çillerin vardı senin," dedi. Bir dize gi-bi duydum bunu. Ellerimi yanaklarıma kapattım. Göğsüm-de yumruk yumruk eski bir şey uyanıyordu. Sabahlara dek fısıltıyla konuştuğumuz gecelerdeki gibiydi, dünmüş gibi taze. Karanlıkta kimi zaman birbirimizin yüzünü yoklardık parmak uçlarımızla. Belki de o zamanlardaki biz, yine de içi-mizde bir yerlerde duruyordu. İzini bulmuştuk.

Ertesi akşam için sözleştik. Buluşma yerine erken gittim. Beklerken mağaza vitrinlerindeki yansımamda bedenimi, giysilerimi onun gözünden görmeye çalışıyor, yıllar önce-ki halime benzeyip benzemediğimi merak ediyordum. Çok bekletmeden geldi. Göğsü kalkıp iniyordu, gözbebekleri son kez baktığımdaki gibi titriyordu. Sarıldık. "Beni odana götür," dedim birden. Güldü. Eve varana dek konuşmadık. Evinde, işte yan yanaydık şimdi.

Hemen bütün duvarlara tablolar, fotoğraflar asılmıştı. Bir sarmaşık, tavana gerilmiş ip boyu keyif çatıyordu. Lambade-rin yumuşak ışığı altındaki hantal minderde tombul bir ke-di uyukluyordu. Biz içeri girince bir an gözlerini araladı sa-dece. Yıldız'ın eviydi burası... Burada kimbilir ne zamandır alçakgönüllü bir giz olarak süren gündelik yaşantısının her bir ânına erebilmek isterdim.

Ben salonun ortasında kendi etrafımda dönüp dururken o mahcup ve muzip gülümseyişiyle beni izlemeyi sürdürdü. Sonra yaklaştı. "Kilo almışsın, yakışmış," dedi parmak uç-larıyla beni çarparken. Eşsiz bir sarılmaydı. Dans eder gibi sarmaş dolaş gittik yatağa. Ah, beni savurup çiçekli bahçe-lere atan o yazlardan bir gece daha. Her şeyimle ona teslim

olmuş, dökülmüştüm yeniden. Kendim olmuşum. Bedeni-
mi anımsıyordum, her noktasını ellerinde yeniden tanıyordum şimdi. “Hamileyim,” dedim sonra. Birden çıktı içimden. Sözcüklerden çok korkuyordum artık. Kaba bir şaka yaptığımı sanmış olabilirdi.

“Sahi mi, test yaptın mı?” dedi sadece. Ve bir öpücük verdi bana. Sevişmemiz son bulmuştu ama sonsuz mümkünler açılmıştı şimdi önümde. Evli ve hamile olmama rağmen. Bebek en fazla üçümüzün, diye düşünüyordum.

Şimdi sana bunları anlatırken aynı kapıların senin için de –hem öteden beri– açık olduğunu söylemek istiyorum. Kurgulanmış bir aşk ve evlilik yıllarımızı aldı. İstiyorum ki geceleri birbirimize arkamızı döndüğümüzde yastığımızı kimleri düşünerek gözyaşlarıyla ıslattıysak, birbirimizin bedenlerinde kimlerle seviştiysek onlara gidelim. Daha çok yaz var önümüzde.

Az önce eve geç geleceğini haber verdin. Döndüğünde gitmiş olacağım. Son anda yırtıp atmazsam bütün bunları okuyacaksın. Hırsla küfredeceksin önce. Ama rahatlayacaksın sen de. Emin ol, rahat edeceksin. Gelirsen kapımız açık. Ranzanın üst katında olmasa da, aynı çatı altında yaşayıp bebegimizi büyütebiliriz.

Kimi zaman senin,
S.

Dördüncü

Nihayet cesaret edip araladım kapıyı. Başımı içeri uzattım. Sanki bir anlığına bütün hengâme, gürültü, neşe, saz heyeti sustu. Garsonlar bile dönüp bana baktı. Hemen sonra hıncahınç dolu masalar arasında ellerinde tepsiyle eğile büküle kendilerine yol açmaya koyuldular yeniden.

İçerisi karmakarışık. Kapıya yakın oturanlar, soğuktan rahatsız olup yün ceketlerinin eteklerini topladı, boğazlı kazaklarının yakasını çenelerine çekti. Dönüp kapıya bakanlardan birbirlerini dirsekleyip başlarıyla beni gösterenler gördüm. Masaları hızlıca taramayı sürdürdüm. Tavan dan sarkan balıkçı ağları yer yer yırtılmış, oturanların saçlarında, omuzlarında sürünüyordu. Tahta masaların etrafında, taburelerde kış kış onca adam vardı. İskemlesinin arkalı olmayımlar paltolarını dürüp kucağına almıştı. Bazısının ceketi yerlerde sürünüyordu. O kalabalıkta tek bir kadın görmedim. O zaman mantomu önümde çaprazladım, kemeri sıkıladım ister istemez. Hızla çıktım. İçerideki duman dan, alaturka müzikten, camların alkollü buğusundaki belli belirsiz yüzlerden uzaklaştım. Bakışlarının ardımdan yeti-

semeyeceği yere dek hızla yürüdüm. Niyetim öteki meyhaneye de bakmaktı. Pek ümidim yoktu ama mekânda bir kadın görsem rahat edecektim. Oysa değil akşam içki içmeye, gündüz ekmek almaya giderken bile rastlamıyorum epeydir.

Arnavut kaldırımında topuklularla ikide bir bileğim burkuluyordu. Başıma bir iş gelse, bu ayakkabılarla hızlı koşamayacağımı düşündüm. Koşmak için ayakları unutmak gerekir. Patlamalarına, eğilip bükülmelerine aldırmamak. Yaralanmaya razı olmak.

Gözlerim yaşlarla yanıyordu, yüzümü göğe kaldırdım. Bir an kaldım öyle. Çisilti iyi geldi. Sonra etrafı kollayıp yolun yürümeye uygun yanını araştırdım. Bir girintide gürültüyle itişip kakışan grubu sessizce geçtim. İçlerinden biri arkamdan laf attı. Hızlandım. Burnuna dayadığı şişip inen poşetle yaklaşan çocuğun yanından göğsümde çarpıntılarla yürüdüm. Bir şeycik olmayacak, diyordum kendime. Bir tek atacağım, o kadar. Diğer meyhaneye varmak üzereydim işte. Sadece tüp geçit vardı önümde. Sağıma soluma bakmadan yürüyecektim. Kimse beni rahatsız etmeyecekti. Orada ne oluyor diye başımı kaldırıp bakmayacaktım. Bir kadının daha çığlığı boğuluyorsa duymazdan gelecektim. Bir çocuğu sıkıştırmışlarsa... çocuksa eğer, bilemiyordum.

Tüp geçitte öpüşen erkek çift dışında kimse yoktu. Yürüyüp geçtim. Islak merdivenleri inerken lanet ayakkabı kaydı. Güçlkle toparladım. Meyhanenin ışıklarını gördüm. Bir tek rakıya öyle muhtaçtım ki. “Muhtaç” sözcüğünü aklımdan geçirmemle doluveren gözlerimi sildim.

Tam kola uzanmışken açıldı kapı. İçeriden ıslak kumaş kokusu, alkol kokusu, kızarmış yağ, türlü meze kokusu, balık ve tütün kokusu yol buldu. Bir çift çıkıyordu. Kenara çekildim. Bir kadın görmenin güveniyle belki, içeri giriverdim. Ortalardaki küçük masada yalnız oturan bir kadın daha vardı. Aynı gece iki kadın görmek! Gözleri etrafı tarıyordu, be-

ni görünce hafif gülümsemiş gibi geldi. Masasına doğru yürümeye koyulmuştum ki komi çocuk çıktı önüme.

Müziğin sesini bastırma çabasıyla bağırды: “Abla tek hoş yer var, o da şurda!” Neredeyse gözüme sokacaktı parmağını, geri çekildim. Bıyıklı bir adamın yanını işaret ediyordu. Çaresiz gidip oturdum. Adam hemen gülümsedi, başıyla selam verdi. Mantomun yakasını kaldırdım. Tepemde dikişli komiye bir tek söyledim. Fırladı. Bıyıklı, birbirine bulaşık mezeleri önüme iteledi. Bir peçete alıp alnımın ve saçlarımın nemini aldım. Burnumu sildim. Antetli adi peçetelerdendi. Saçımda, yüzümde eriyip dağıldı.

Sazcılar ara vermişti. Plaktan bir şeyler çalınıyordu. Ses, masalardan yükselen gürültüde boğulup gidiyordu. Iskemlesinin yönünü benden yana çevirenler, kadeh kaldıranlar... Aldırmadım.

“Sen de mi dertlisin bu akşam bacım?” Bu ani soru karşısında nedense şaşırılmıştım. Bir an kendimi sakınmam gerektiğini, dışarıda, hem de bir meyhanede yalnız olduğumu unutmuş muydum? Asla. Sadece kafamda şu mesele... Onmazlığı, düzelmezliği, çaresizliğim... “Bacım” ha? Yine de gülesim gelmişti, ölmüş bir dostun sözünü anımsayarak. “Bacı ayağı, göt ayağı,” demişti. “Sakın ha güvenme!” Elbette gülmedim. Bir kadının gülmesi neşeli ya da mutlu olmasından başka her anlama gelir çünkü. Şükür ki komi çocuk geldi. Rakıyı bıraktı. Söylemeyi unuttuğum halde peynir getirmişti. Birkaç parça da kavun vardı yanında. Başka bir tabağın artığıymış gibi geldi. Su soğuktı ama buzlu içmek isterdi canım. Bıyıklı, kovaya sarılmıştı resmen. Göz ucuy-la baktım.

“Rakı istemeye dilin var ama? Bir soru sorduk alt tarafı... Ne yapalım, kadın gördüğümüz mü var?” Bu böyle olmayacaktı. Gözlerimi kaldırıp gözlerine diktim. “Benden bir şey çıkmaz sana,” demek için. Bırak beni. Kendimle kalmaya il

tiyacım var. Olabildiğince ciddiymdim, birkaç saniye sürdü. Ama o sevinçle sıırttı. Bir kadının bakması da gülmesiyle aynı anlama geliyordu demek. Korktum. Ortadaki küçük masayı seçtim, kadını yandan görüyordum şimdi. Yanında hâlâ kimse yoktu. Yüzü bana dönük olsa bir bakışıyla gene de cesaret bulurdum düşüncelerime eğilmeye, kendimi soyutlayıp rakımı içmeye, saz dinlemeye, sağalmaya...

“Buz al güzelim...”

“Lütfen. Rahat bırakın.”

“Bir zararımız mı dokundu?”

“Lütfen.”

“Derdini söyleyeceksin ki derman bulasın. Belki yalnızlığına ilaç olurum.”

Yüzüne bakmıyordum, bakmaya gerek yoktu.

“Kimsen yok mu?”

Masa örtüsündeki sigara yanıklarıyla oynuyordum. Kimini yüze benzetiyordum. Rakıdan bir yudum daha aldım. Yakıp indi boğazımdan. Güzeldi. Oh, bile derdim yalnız olsam. Bıyıklı hâlâ konuşuyordu.

“Ben de yalnızım. Bana gelsen... Birbirimize derman olmaz mıyız...” Eli pençe gibi elime kapandı bir anda. Sıcak ve nemliydi. Midem kalktı. Hırsıyla kurtardım elimi.

“Ah be... Nasılsa etraf erkek kaynıyor, elini sallasan ellisi diye yüz vermiyorsan... Ama hepsi katildir onların... Gel beni dinle...”

Ufak masadaki kadını aradı gözlerim. Kalkmıştı, gidiyordu! Bir garsonu kolundan çevirip yirmi lira bıraktım. Kalan rakıyı dikip peşinden kalktım. Bıyıklı da aynı garsona bir şeyler söyledi. Kalkıyordu o da.

Kapıda iki taksi bekliyordu. Öndekine kadın bindi, arkadaşına ben. Bıyıklı otoparka seğırtti. Taksici aynadan “Nereye?” diye sorunca, evimi tarif edemedim nedense. Eve gide mezdim. Şimdi dibimize girmiş bıyıklının arabasından kaç-

tığımı da söyleyemezdin. “Şundan kurtul da nereye olursa çek,” mi diyecektim? Yeni bir “senin dermanın bende” vakası olmaz mıydı? “Öndeki taksiyi takip edeceğiz, dedim birden.

Bir yarayı unutmak için yeni yaralar açabilirdim bedenimde. Yine de bu kez, fırsat olsaydı, yaramı yalayıp iyileştirmeyi, öyle unutmayı isterdim. Hamamönü tarafına dek taksiyi takip ettik. Taksici dönüp arada bana bakıyordu. “Devam,” diyordum kendimden emin. Arada da belli etmeden arkaya bakıyordum. Bıyıklı, bir yerden sonra gözden kayboldu.

Öndeki taksi ara sokaklardan birine sapıp yavaşladı. Şoföre “Neresi bura?” diye sordum.

“Dullar Çayırı derler abla,” dedi. Yirmi yaş yüzünü o zaman gördüm.

“Abla, bela almayalım?”

“Yok kardeşim, yok,” dedim. Dedim ama...

Kadın inmedi arabadan. Camı açtı. Başını çıkardı. “Ne vardı?” diye bağırdı. Sesi ummadığım kadar cırtlaktı. Şoför de dönüp bana baktı yine. Sahi, ne vardı? Taksi parasını ödedim. “Yine de bekle iki dakika. Belki dönerim,” dedim. Çıkıp öndeki taksiye yürüdüm. Kısacık mesafede hafiften ayağımı burktum hemen. Kadın beni izliyordu, bir an bile gözünü ayırmamıştı. Ardımdan benim taksici de bakıyordu, biliyordum. Gidip durdum orada. Ben de ona baktım. Diyecek söz bulamadım. Bir süre bakiştık. “Atla!” dedi birden. Dolanıp öteki taraftan bindim. Ellerim dizlerimdeydi. Ellerimle ne yapacağımı, bedenimle ne yapacağımı, bu kadınla nereye gittiğimi, niye gittiğimi... bilmiyordum. O camdan dışarı bakmayı sürdürdü.

Nihayet ahşap bir evin önünde durduk. Koca bir anahtarla şakır şakır açtı kapıyı. Arap sabunu kokusu, kimyonlu eski eşya kokusuna karışmıştı. Girişteki boy aynasında kendimle karşılaştım. Nasıl olduysa güzel buldum yüzümü. Önü-

me terlik bıraktı. Hemen gidip çay suyu koydu. Bana bir Şey sormadı. “Biri gelmez yaralar, biri gelir yaralar. Biri de sade kabuğu kavlamaya gelir. Bunlar dörde ayrılır,” dedi. “Dördüncü ne yapar?” diye sormadım. Teybe Zeki Müren koydu. Mantomu meğer çıkarmıőtım. Ayaklarım da yumuşak terliklerden memnundu. ay içerken birbirimize kısaca gülümsedik.

Yatak serdi. Pazen bir gecelik çıkardı. Sandık kokulu. Hemen üstümü değişip yattım. Derin bir uykunun kuyusundan birden yükselip uyandım gece yarısı. Ağlamaya başladım. Önce gizli gizli, sonra açıktan. Ellerime baktım. Ellerime bile yazığım geldi. Yorgana sarıldım. Evin baőkalıęı, tavan beőonlarının bilinmez sayısı, çatıda tıkırdayan fareler, geceliğin yabancı dokunuőu, ağzımda kötülemiő anason... Yastığımı ıslattım yaőlarımla. Burnumu çektikçe gözlerim, başım aęırlaőtı.

Ansızın bir kol dolandı gövdeme yorganın üzerinden, bir baş omzuma hafifçe yaslanıp çekildi. Geldiğini duymamıőtım, irkildim. Eli, önümdede birleştirdiğim ellerimi açtı. Avcuma bir Şey bırakacak sandım. Metal, geceden ışık buldu, bir akımlık parlayıp söndü. Nefesimi tuttum. Bir kan domuru yol buldu hayat izgimden aşağı. Hemen mendil bastırdı. “Ağla!” dedi.

Fağtınba

Ellerimiz kenetlenmişti. Onun erkekliği, benim kadınlığım yoktu. Ayaklarımız yoktu. Tıkanan nefesimiz. Her an vurulup düşebileceğimizi haber veren binlerce çığlık, delirmiş kalabalık... Ezip geçtiğimiz ihtiyarlar, camına kapaklandığımız otomobiller. Azdı bunlar, azalıyordu. Ellerimizde ısınan, atan, yaşayan, giderek yerimizi alan, biz olan bir korku vardı.

Büyüdüğümüz şehrin sokaklarını tanıyamıyorduk. Sığınamayınca, dışarıda kalınca bir başka oluyordu sokak. Koşmakla bitmeyen labirentlere dönüyordu. Bildik bir kitapçının kapısını yumrukladık. İçeride, oraya çoktan sığınmış kalabalık arasındaki dostumuz büyüyen gözlerle dışarı bakıyor, bizi görmüyordu.

Aniden bir şey savruldu aramıza. Mavi bir ışık yanıp söndü. Maviliğini sonradan düşünüp bulduğum. İşte ben elini yitirdim orada. Birtakım duvarlara çarptım. Omzumu tutuyordum. Çok sıcaktı. Elim mi yanıyordu, omzum mu. Son-

ra birileri kucaklayıp kaldırdı beni, hemen uzaklaştılar. Omzuma bastırmak istiyordum. Bütün kasları tel tel yanıyordu. Yine de daha görünür olmayayım diye sakinleşmeye çabaladım. Üniformalıların arasından adım adım ilerleyip onları ardımda bırakana dek sıktım dişimi. Gözlerim, burnum akıyordu.

Boğazı yakan, dikenli bir bulut inmişti. Akşamı hepten koyultmuştu. Sürekli arkamı kolluyordum. Beni almaları an meselesiydi, hem keyfiydi. Tepe durağına kadar yürümek gerekiyordu. Vasıta yoktu. Yakınımda biri belirince yavaşça uzaklaşıyordum. Birkaç kişiyi bir arada görseler saldırıyorlardı. Giderek sis arttı. Oysa tırmandıkça azalır diye ummuştum. Durakta hiç araba yoktu. Bütün güzergâhlar değişmiş. Bir dolmuş geçse atlayacaktım. Ama dört-beş adım ötemi göremiyordum.

Kolum fena sancıyordu. Başım sesli sesli çatlıyordu içiden. Gülünesi biçimde kulağımda “yaram sızlar, ağrır başım...” diye bir türkü çalınmaya başladı. Ve gözümde, ayna karşısında solfeje bu türküyü çalışan biri canlandı. Belki eskiden gördüğüm bir rüyaydı. Ya da tanık olduğum zaman değerini bilemediğim bir anıydı.

Dikenli buluttan bir parça yüzüme yapışmış, gözlerim cayır cayır bitmişti. Çantamdaki şişeyi bir umut yokladım: Süt yoktu. Ağzımın içi kupkuruydu. Burnumdan genzime dek dikenliydi soluğum. Bir taşla çöktüm. Biri yaklaşırsa uzaklaşmayacaktım artık. Devam etmeye mecalim kalmamıştı. Yardım istemeliydim. Kimse görünmüyordu. Tek tük araba farı uzaklarda... Birden bir dolmuş çıktı, tabelasını okuyamadım. Kalktım, yolun ortasına atıldım. Neredeyse geçip gidecekti. Önüne atladım. Durdu. Açılan kapıdan başımı uzatıp kibar kibar “Uyanış’tan geçer mi?” diye sordum. Tepe durağı nere, Uyanış nere... Ulus desene yahu... Ama şoför sağ elinin üç parmağını direksiyonun üzerinden kaldırıp

geri indirdi. Bu herhalde “gel” demekti. Emin olamasam da atlardım. Aynadan bir süre daha yüzüne baktım, yanlış anlamış mıyım diye. Dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu sanki. Neyse ki beni geri çevirmeye kalkmadı. Dolmuşun havası dupduruydu. Kalabalıktı ama serin bir temizlik hâkimdi. Baharın ilk günlerinden anıları çağırان bir koku vardı. Epeydir unuttuğum bir şeyleri anımsattı bana. Yolcular samimiyetle sohbet ediyordu. Birbirlerine benziyorlardı, hepsi esmerdi. Belki akrabaydılar. Konuştukları dili bilmiyordum. Dönüp arada özür diler gibi bana gülümsüyorlardı. Anlıyordum. Sık tekrarlanan bir sözcüğe takılmıştım. “Fağtınba” gibi bir şeydi. Ve tıpkı dolmuşun taze havası gibi eskilerden çoktandır unuttuğum bir şeylerin hissini veriyordu bana.

Zaman zaman alnımı cama dayayıp dışarıyı görmeye çaba liyordum ama dumana batmıştık. Şöföre baktım, gamsızdı, yolcularsa hep şen. Birisi bana doğru eğilip içinde “fağtınba” geçen bir cümle kurdu. Teklifsizce gülümsüyordu. Yaramı fark etti birden. “Kötü mü?” dedi kendi dilinde. “Acıyor,” dedim aynı dilde. Sesime şaşırdım. Ama acıydı işte, yaraydı.

Dolmuş birden durdu. Geniş, toprak bir yoldaydık. Hava yeni yeni kararıyordu burada. Inenler yürümeye koyuldular. Mis gibi ıhlamur kokuyordu, hanımeli, gül kokuyordu. Güllerin koktuğunu unutmuşum. Yol boyu düzensizce serpilmiş o kadar çok ağaç vardı ki gövdelerine kollarımızı dolamadan yürümek güçtü. Başına buyruk dallarının nereden son bulduğunu merak edince göğün bakmaya zorluyorlardı bizi. Ve şimdiden gökte ay... dolunaydı. Göğün iki boyutlu bir ayrıntısı değildi. Bir akşam manzarası değildi. Bağımsız yuvarlağını seziyordum. Sahiden var olduğunu birden anladım, kalbim hızlandı. Gök berraktı, çok iyi görüyordum. Ay yüzeyi öyle açıktı ki. Gözlerimi alamıyordum. Görkemli yaralarıyla ıslıl ıslıl, hatırladığımız en eski yüz... Başımı gökten indirir indirmez gördüm onu, fağtınba, evet: Fuat’ın bağı.

Fuat'ın bağı

Dolmuş toprak yolun ağzında duruverdi. Herkes inmeye davrandı. Bir teyzeye yardım edeyim derken yere kapaklandım ben de. Omzum fena acıdı.

Doğrulunca ama, hemen unuttum omzumu. Belki kırk sene önce ilk gördüğümdeki gibiydi. Sayısız ağaç, yerlerde fırmış meyveler, onların mayhoş kokusu... Ortasında bir masal evi. Çatısında kirden dumanlanmış penceresi, yaz kış tüten baca. Kendisinden ayrı, bekçi Faruk'tan, kurt köpeklerinden ayrı korktuğumuz, gene de bağına dalmaya çocukluktan mecbur olduğumuz Fuat Bey.

Bir kere olsun eve giren çıkan görmemiştik. Hiç misafir gelmezdi. Bekçiden başkası çalışmazdı. Eve yakın ağaçlar aşı boyalıydı. Bununla kim, ne zaman ilgilenirdi... Diğer ağaçları başıboş bırakmışlardı. Meyveler geçip dökülür, tatlı tatlı çürürdü. Gene de yerden olsun toplatmazdı, bir tek meyve vermezdi Fuat Bey. Satardı. Elimde terden ıslanmış kâğıt para ile kapılarına gittiğim gün Fuat Bey'i de ilk görmüştüm. Bana elmaları bizzat vermişti. Bir oda dolusu elma yığılıydı. Elma havuzuydu, ben gibi bir çocuk rahatlıkla kaybolabilirdi içinde. Şekerli, ekşi bir koku başımı döndürmüştü, genzime dolmuştu. "Elmaları ben seçebilir miyim?" diye soracaktım, anneannem tembihlemişti. Ama para üstünü aldığıma şükretmeli. Çok şişman bir adamdı Fuat Bey, giyimi de farklıydı bizimkilerden. Yıllar sonra Yegina'nın kitaplığında *Vadedeki Zambak*'ın kapağında görmüştüm onu. Şimdi de hatıramda öyle beliriyor.

Ama bağ dümdüz edilmişti ya. Yıllar önceydi.

Kalabalıkla bir, bağa doğru yürüyordum. Dönüp en yakınımdayakilere baktım. Göz göze geldiğim bir kadın hemen gü-

lüksü. “Şenlik var,” dedi, “buyurun.” Elini mahcupça ortaya uzatmıştı “buyurun” derken. “Bağda mı?” dedim. “Tabii,” diye şaşırdı.

“Fuat Bey nerde? İzin veriyor mu yani?”

“Neden vermesin? Melek gibi adam. Karısı da her sene şenliklerde yemek verir. Çok cömert insanlar.”

Annem söylemişti. Fuat Bey tuvalette kalp krizi geçirip ölmüştü. Yatalak karısı da ölü bulunmuştu. Bulunduklarında kokuları elma çürüklerine karışmışmış. Çöpçü Murat polislerle bir girmiş eve. Bütün camları açmakla olmamış. Hele bazısı çiviliymiş. Kusanlar olmuş. Savcı kendini dışarı dar atmış. Polis işini güç yapıyormuş.

Bağın dikenli sınır telleri boyunca uzayan kurumuş bir dere yatağı vardı. Kimileyin kümeslerden kaçan tavşanları burada arardık. Amacımız salkımsöğütlerin bir revak gibi örttüğü bu gizli yerde sevişen çiftleri gözetlemektir aslında. Birbiri üzerinden kayan tenler, karışan saçlar, kollar, bacaklar, kalçalar ve sonsuz inlemeleri sevişme diye bellemiştik. Kız kardeşimin eli elimde terlerdi, yatağı izlerdik. “N’oluyor abla, n’oluyor?” dedikçe çimdikleyip sustururdum onu.

Fuat’ın bağı koca bir yasaktı. Delinmesi zorunluydu. Ve başka yasaklar için çağrı yapıyordu içten içe. Köpeklere rağmen ağaçlara dalmalar, gözetçilere rağmen sevişmeler bundandı. Mecburmuşuz gibi kurtlu, sası meyveler yerdik. Ham ayvaları tüyleriyle dişlerdik. Dikenli tellere en yakınları ağaçların en bakımsızıydı zaten.

Çitlere yaklaşıncı –telleri kaldırmışlardı galiba– eğilip söğütlerin altındaki dere yatağına baktım yine merakla. Kuru değildi. Sessiz bir pırıltı, ipince akıyordu.

Bağın üç kapısı da açıktı. Ağaçların altındaki masalar şimdiden yarı yarıya dolmuştu. Dalların arasına gerili kablodan renkli ampuller sallanıyordu. Masaların etrafındaki ağaçlar ayrıca elişî kâğıtlarıyla da süslenmişti. Bazılarının gövdesine kumaş dolanmış, dallarına balonlar asılmıştı. Masalarda terli küpler, karafakiler... Salata tabakları dizilmişti bile. Kazanların başında delikanlılar kaplara yemek koyuyordu.

Buyur eden kadın beni Fuat Bey'in evine kadar götürdü. Kapıda telaşla dönüp yüzüne baktım, "Yaralısın," dedi. İçeride omzumu temizleyip sardılar. Bir kadın bana hemen orada çorba içirdi küçük bir çocukmuşum gibi. Cesaret bulup "Telefon var mı?" dedim, "Eşim merak edecek." Kadın tülbentiyle ağzını kapadı gülerken. Başka bir cevap da alamadım. Çorbam bitince bir aferinle dışarı gönderildim. Yeniden bu eski ağaçların altında, bu masal evin karşısındaydım. Heyecanım evin içinde donakalmıştı. Çünkü bu ev ancak dışıyla vardı bizim için.

Cesetler bulunduktan birkaç ay sonra bağı dümdüz ettirmişti Fuat Bey'in oğlu. Herkes şaşkındı. Bir oğulları olduğunu kimse bilmiyordu. O gün dört kardeş de oradaydık. Mum ışığında dinlediğimiz masalın coğrafyasına göre değişip dönüşen konağımız, sarayımız, şatomuz, kalemiz, yoksul kulübemizdi bu ev. Yasak ve gizle dolu meyve mezarlığı ağaç altları, söğüt çatılı yatak, inadına uzayan köpek gölgeleri... Bunlarla olsun bizim de bir payımız vardı evden, bağdan. Ama oğlan kimseye danışmamıştı. Bağı bilmiyordu, öyle acımasızdı. Ağaçların kesilmesi, evin yıkılması birkaç günde bitti. Bunca aceleye rağmen yıllarca boş kaldı o arsa. Oğlan, bittten yakınan bir analık gibi öksüz kızın saçlarını rastgele tıraşlatmıştı.

Biraz açılıp seyrettim evi. Demek burada hâlâ ayaktaydı! Bir dolmuşu atlamaya bakıyordu demek. Burada sürüp giden bir tayfı vardı evin, bağın. Nasıl olduysa bu kadarıyla olsun kurtulmuştu yıkımdan. Ama hafızamda ölümlü, yıkımlı bir yanı da vardı. Hem o yanı daha inandırıcıydı. Şimdi korkuyla ilgili hiçbir anı çağırımıyordu ev bana. Gözlerim yaşırdı. Fotoğraf makinem yanımda olsaydı, diye düşündüm. Ama madem buradaydı, gelip bakardım, kendi uzağımdan. Ancak eski mesafemizden baktığımızda yeniden o ev olacaktı.

Ama Fuat Bey ölmüştü. Tuvalette kalp krizi geçirmişti. Cesedi kokmuştu orada. Yatalak karısı o kokuyla... Ölmüştü o da.

Masalara yöneldim. Bu eşsiz düşün tadına varmak istiyordum, aklın sınırını istemiyordum. Gerçeklerle yüzleşmek ya da aslolana ermek gibi bir derdim yoktu. Gerçek neye yaramış ki şimdiye kadar?

Uzaktan birinin bana el edişiyle aydım. Yanına gittim.

“Yemek yedin mi?”

“Yedim, sağ olun.”

“Otur üzüm ye. Anan nerde?”

“Annem mi? Yalnız geldim ben.”

“Bak hele...” Epey keyiflenmişti adam. “Gel baklava ye bari. Sonra fırla oyuna!”

Tabağa uzanan ufak elim, oturunca yere değmeyen tabanlarım, tahta göğsüm...

İki yanağımlı da baklavayla doldurdum. Masaları süzme-ye başladım. Tanıdık arıyordum. Ay, sarılacakmışız gibi büyüyordu, öyle yakındı. Kederli yüzü şimdi şaşkın, neşeliydi sanki. Hep oradaydı ama uzun zamandır başımı kaldırıp bakmamıştım. Geceyi, uzayı, sonsuzu, bunların toplamının sadece sessizlik ve bir zamanlar parlamış eski, uzak

ışıklar demek olduğunu ve bunda başını kaldırıp bakan herkesin hakkı olduğunu unutmuştum. Her bir bakışta yenden ve başka türlü beliren ışıkların, karanlığın şimdi neresindeydim?

Yemek dağıtan delikanlılar kazanlara yakın bir masada rakı içiyorlardı. Birden Taner Ağbi'yi seçtim. Benden altı-yedi yaş büyüktü, "ağbi" derdim. Ama bütün ilkgençliğim aşkıyla kavrularak geçmişti. Göğsümde eski sancıları, ağzıma doğru koşan kalbimle cılız bir tay olup solumaya başladım. Gözlerim seğiriyordu. Buğulanmıştı yüzü, seçemiyordum. Bir yerlerde kırklarında bir yetişkin olarak yaşıyordum/yaşamıştım. Bunun özgüveniyle belki, on yaşındaki bu eski (hem yeni) bedenimi aldım, o masaya gittim. Yüzü netleştikçe içim çırpınmaya başladı. Birkaç metre kala durdum. Göz göze geldik. Kulaklarıma doğru bir ateş hücum etti. İki gözünü birden yumdu sonra. Bu "gel" mi demekti? Böylesi bir karşılaşmada anlaşmanın en azıyla yetinmek de neydi. Tutukluktan belki, kimbilir... Gittim. Yetişkinmişim gibi tokalaştı benimle. Şaşırdım. Geçip oturayım diye yanındaki sandalyeyi biraz geriye aldı.

Bir elini bacağıının altında saklıyordu. Kesimhanedeki kazanın hemen ertesinde bir zamandı demek. Gözlerime baktı dönüp. Eleveren bir pırıltı vardı. Elini gösterip "Ne oldu?" diye sordum.

"Kaza," dedi, "parmağım gitti." Ama umursamıyordu. O zaman emin oldum. O da buraya sisin içinden çıkıveren bir dolmuşla gelmişti. Yine de ne diyeceğimi bilemedim.

"İyileşecek," dedim, "sadece biraz kısa kalacak o parmak."

Birden güldü Taner Ağbi. Ah, o gülüş! İnsan meğer hiç unutmazmış, ufak bir hatırlatmaya bakarmış.

"Peki her şey önceden yaşandığı gibi olmak zorunda mı?"

Birden çok heyecanlandım. Yine de yanlış anlama olasılığı vardı.

“Parmağın iyileşmesin mi isterdin?”

“Kopsun isterse. Onu demiyorum. Biz ikimiz?”

“Ben evliyim ama...” dedim sol elimin kemikli ve boş parmağına bakarak. Aniden bozmuştum oyunu.

“Değilsin henüz,” dedi, “ben de değilim. Zaten burada evlenmiyorlar. Bu kez başka yaşıyorlar.”

Bu kez başka... Dönüp şenlik alanına baktım. Masalara. Kucaklaşıp öpüşenler, dans edenler. Kadınlar bile mutluydu. Fuat Bey’in karısı masaları dolaşıyordu.

“Oğlum var benim,” dedim, “şimdiden çok özledim.”

“Bende de iki kız var.”

Gözlerimizi kaçırdık. Eşlerden söz etmeyecektik.

“Acaba dönecek miyiz?” dedim.

“Belki de döndük,” dedi.

Yaramı omzumda boş aradım. “Bu kez seni bırakmam.”

Oğlumu düşündüm. Babası eve vardı mı... Oğlan yalnız başına yemek de yemez. Aç uyumuştur. Beni merak etmişlerdir.

Ateşin üzerinde titreşen uzaklarda bir ağaç seçtim birden. Bazı ağaçları küçükten bilip nasıl da sever, ayırt ederiz. Kollarını açmış gibi iki yana sürmüş dalları vardı. Ve en çok da bu dost için onca tehlikeye değmişti.

O ağacın on yıllar evvel kesildiği bir dünya biliyordum. Ama şimdi buradaydı. Ve başka bir dünyanın parçasıydı. *Bir gerçeğin düste görülmüş olması neyi değiştirirdi.*

Doğrudum. Taner Ağbi’nin yaralı elini tuttum. Kalktık. Biraz ileride ağacı gösterdim. Nereyi işaret ettiğimi belki anlamadı ama gülümsedi. Eli elimde nereye olsa gelecekti.

Gemisiz

*“denizler cinayet işlemezler,
aslında kimseyi istemezler”**

Denizi gemisiz düşünemem. Ufka kadar çoğalır, sığmaz gözlerime. Hemen dev gemiler kondururum üstüne. Göğsüm sakinler. Gemisiz bir denizin resminde bile çünkü hemen boğulan. İçinden çırpınan ve sonunda tabii batan. Repin’in “İşte Enginlik” tablosuna bakarken şapkası uçan, elbisesi su çekip ağırlaşanım. Dibe çökenim. Rüyalarımda suları yükselten, ciğerlerimi dolduran korku, dehşet... şimdi hepsi burada, uyanık. Bir kayıktayız.

“İş bitene kadar çalışacaksınız,” derlerdi. Bir keresinde otuz saati geçmişti. Artık hayal görmeye başlamıştım. Tersanede yağız bir at geziyordu. Peşine düşmüştüm. Alıp geri getirmişti Hasan beni. Gösterince gerçi o da görmüştü. Üç-dört ayda bir denize gemi atıyorduk. Bu hızla gemi atarsak denizde yer kalmayacak diye korkuyordum. Gemiler ufka kadar uzanıyordu. Deniz görünmüyordu. Bir güverteden diğerine atlayarak yolculuk ediyordu insanlar. Suyu hatırlarına getir-

(*) Arda Kemirgent.

miyorlardı bile. Oysa denizi anlamak için üstü bomboş olacak. Yalnız köpük. Denizi anlamak için insanı unutacaksın. Sadece kayıklara izin verilmeli. Onların alçakgönüllü sallantılarına. Bir kayıktayız şimdi.

Kayıkla açılanların kulağında çalan şarkılar bellidir. Böylece denizi biraz unutabiliriz. Deniz bir manzaraya dönüşür. *Şarap rengi dumanlar* bizi sarar. Manzaraya dahil oluruz. Manzara resimleri hep ezbere ve mutludur. Felaketlerden uzak.

Kayığı babam ayarladı. “Sen dikkat çekme,” dedi. Seni bilirler. Tersanede kayık yaptığımızı sanıyor herhalde. “Gün doğmadan çıkın,” dedi, balığa çıkar gibi. “Bir denizkızını evine yollar gibi,” dedim. Babam, “Gönder gitsin anlamadan,” dedi. Anlamadan... Hatice bu. Anlamaz mı? Babamız bizi kör ve sağır sanır. Yanımızda burnunu karıştırır, osurur. Hane nüfusu sorulsa bir an kaşlarını çatıp düşünür.

Ben suyu bardakta görmüşüm. Bozkırda başımızı yerden kaldırmazdık. Henüz göğе alışmamışken... Denizi ilk gördüğümde içim bulanmıştı. Cezri çekiyordu beni, sonra salıyordu. Haritalardaki mavi gibi çocuksu değildi. Hepimiz belki bir kez yakından bakmıştık. Sonra sadece ağbilerim zora gelip denizi öğrendi. Evimizde ancak sandalyeye çıkınca göğün alt tarafında uyumsuz koyu renkli bir yama olarak görünür deniz. Uzak olsun, demiştik. Varsın orada için için kaynasın. Bizi boğmasın da. Bu yüzden ellerimi bağlayınca ağbim, titremeye başladım.

“Önce yüzme öğrenin,” dedi babam Hasan’la bana. O hafta öğrendik. Ne emrettiyse yapmıştık o zamana dek. Bunu da ikiletmedik. Utancımızdan sabah

erkenden giderdik denize. Boğulsak bir Allah'ın kulu yoktu. Evde atlas yorganların üzerinde kızlara nasıl yüzdüğümüzü gösterirdik. Hatice gülmekten kırılırdı. Ablam yemenisiyle gülümseyişini gizlerdi rahmetli anneme benzeyerek. Balıkçılarla yarenliğe başladık sonra. Keşke o teknelerden hiç ayrılmayıydık. Acemice ağ onarsaydık hep. Akşam payımıza düşenle yetinseydik. Şimdi kaba avuçlarımda Hatice'nin bilekleri, böyle kırılacak gibi ince. Denizde narin kayık gövdesi.

Yüzünde göz arıyorum. Bana bakmıyor. Ağzımı aralıyorum, hırıltı. Sıçrayan tükürüğümü siliyor ipi kavrayan elinden. Altıma topladığım bacaklarımı bileklerimden tutup uzatıyor. Hiçbir zorlukla karşılaşmıyor. Uyuşmuş gibiyim. Sıkıca bağlıyor ayaklarımı. "Ağbi," diyorum. Titrememin önünü alamıyorum. Göğsüme şimdiden sular doluyor hışır hışır.

"Okuyacaksa mesuliyet sizde olacak," demişti babam en son. Biz harçlığını vereceğiz sanmıştık. Çok güzel resim yapardı Hatice. Resmin de mektebi olurdu, Hatice bize, biz babama güçlkle anlattık. Akı almıyordu. Para kazandırmayacak bir şeyi okuyup ne yap-sındı. Hatice resim öğretmeni olabilirdi. Para getirir-di eve. Babam gönülsüz göründü ama parayı duyunca yeni hesapların heyecanına kapılıp ikna olmuştu. Mesuliyet bizdeydi ama. Cep harçlığı verirdik. Sırayla bir Hasan, bir ben ihtiyaçlarını alırdık boya kokan dük-kânlardan. Elinde minik bir liste tutardı Hatice, heyecandan ayak parmaklarının ucunda yükselirdi.

Yüzünü benden yana dönmüyor bir türlü. Ağladığını sanıyorum. Ben ağlıyorum çünkü. Biraz önemsemesem kendi-

mi, varlığımı. Sakinleşirdim belki. Ama önemsiyorum. Yaşmak istiyorum, hâlâ yaşamamın sebebi bu. Belki birkaç dakika sonra gemisiz, kayıksız bir denizle yüzleşeceğim. Denize karışacağım. Artık korkum bitecek. İlkın kabarcıklı bir çırpınış, sonra bitimsiz sessizlik olacağım. Saçlarım hafifçe dalgalanacak, yüzüm uykuolu bir hal alacak sularda. Balıklar beni yerken gıdıklanacağım. Suyun içinde denizi unutacağım.

Parmakları boyalarla lekeliydi. Gene de tertemiz gelirdi bana. Doğduğu günü hatırlıyorum. Bebekliğini bildiğimiz insanlarda bir büyümezlik olur. Hatice'de o bebeğin hatırası vardı hep. Yaramazlık yapmıştı da üstünü başını kirletmişti. Biz de Hasan'la bir olmuş onu şımartıyorduk.

Beni suya bırakacağı ânı düşünmekten alamıyorum kendimi. şimdi beni çözse, kıyıya çekse, ömrümce o ânı düşünürüm. Gecelerce tam uykuya dalacakken adıımı bilmez bir suya atarım.

Bir sigara yakıyor. Eline zift bulaşmış. Yıkamakla çıkmaz, dediklerinden. Tinerle ova ova silerdim ellerini, sevgilisiyle buluşmaya gideceği günler. Saçları tertemiz, tarak izi var hâlâ. İçe gider gibi hazırlanmış. Kirpiklerini görüyorum yandan. Gözlerini kırpıştırıyor. Kirpikleri gözyaşı deliğinden başlar. Gür ve uzun. Gözlerini bulamıyorum yine. Belki beni birazdan atacak suya. Ama onu güzel buluyorum. Seviyorum ağbimi. O sustukça anileşiyor ölümüm. Yine bayılacak gibi oluyorum. Bayılmayı umuyorum. Hırıldayarak ağlıyorum. Titremem durmuyor. Ağzımı tıkayacağından korkuyorum birden.

Yavrucak o kadar korkuyor ki. Yapamadım desem... Hasan'la yollayacak bu kez babam. Attım desem... Kı-

yıda gizlenmiş izliyorsa? Bu korku ona yetmez mi... Bir anda atıversem? Uzattım da. Dönsek bile sayrılık kalacak üzerinde.

Denize bakıyorum. Bu dışarıdan son bakışım diye. Deniz ilk gördüğümdeki gibi gözüme yığılıyor. Pırıl pırıl pırıl... ya- nıyor. Güneş iyice yükseldi. Başımızda deniz kuşları uç- yor. Balıkçılar, insancılar. Dönüp bakıyorum ağbime. Bu kez yakalıyorum bakışlarını. Sanki son bir kozum var. Son bir diyeceğim var bu sahnede. Perde o yüzden kapanmıyor. “Ağbi,” diyorum titrek. “Bari birilerine benden bahset. Re- simlerimi göster, beni anlat.” Diyorum ama hırıltılarımdan ne kadar anlaşılıyor... Başımı öte yana çeviriyorum. Onun son cümlesini bekliyorum. Bütün hücrelerimle, son kez ya- şayan her zerremle bekliyorum.

Ağzını tıkamadım. Ne gerek var... Konuşamıyor bile. Suya bir dokunsun hele, çekip alırım hemen. Akşam da babam olacağı ikna ederim artık. Kucaklıyorum Hatice’yi. Başımı göğe kaldırıyorum. Bombalanan bir meydanda yaralanan kardeşini kucaklayıp göğe hay- kıran bir ağbiyim.

Denize dokunduğu an bileklerindeki ip çözölüverdi! Gümleği sıyrıldı üzerinden, sutyeni parçalandı, gö- güsleri çıktı ortaya. Birleşip pullandı bacakları. Hız- la beline tırmandı pullar. Suya değen Camsap gibi sır- rı açığa çıktı. Derinlere dalmadan önce dönüp son kez baktı bana. Kıpırdıyamadım, gıkım çıkmadı. Ellerim dua eder gibi açık, kalakaldım.

Hatice! Kuyruk vurup gitti... Meğer o kız bizim ev- de yaşarmış ha! Balıkçıların denizkızı dedikleri hani. Şimdi gidip babama diyeceğim. Öldüremedim çünkü yaşamanın bir yolunu buldu. Bırakalım yaşasın baba.

Bırak bu ölümden hepimiz kurtulalım. Hatice'miz deniz-kızıymış. Denize karıştı, gitti. Babamsa yine o bildik tepkisiyle karşılayacak beni: "Vay orospu!"

Tren nihayet Saint Germain'e vardı. Her fırsatta kendini uykuya bırakan bedenim, kaslarını, eklemlerini güçlükle anımsadı. İstasyondan çıkıp otobüs durağına yürüdüm. Dördüncü ve son vesaitti. Yatağıma, uykuya az kalmıştı. Meydan saatine göre günün ilk otobüsünün kalkmasına dört dakika vardı. Zaten durakta bekliyordu. Binip oturdum. Soğuk içime işlemiş. Koltukta b z l p öz sıcagımı aradım. Herkes içe giderken eve dönmeye alışamamıştım.

şöyle bir dakikacık uzanıversem arka dörtlüye... hemen uyurdum. Durağı kaçırırsam koruluğun içinden gerisine geri yürüyemeyecek kadar bitkindim. Zihnimi meşgul etmeli, uyanık kalmalıydım. Dik durmaya çalıştım. Gözlerimi yumaktan alamadım kendimi. İster istemez az önce trende geçenleri düşündüm. D ş müydü, uykusuz gece vardiyası işçilerinin ortak sanrısı mıydı? Yoksa kısa sürmüş bir hakikat mi? Ki bunlar hep karıştırılır hayal ile...

Gece kuşları sürekli ve kalabalık ötüyordu. Kuşların –bir- kaç yırtıcı dışında– geceleyin uyuduğunu sanırdım. İlk işitiğimde şaşırmış, neşelenmiştim. Sabaha karşı eve dönenlere

bir teselli bulmuştum bu coşkulu şakımalarda. Sonra sonra geceleyin göğün, soğuk trenlerin, otobüslerin, karanlığı seven mahlukatın sesi, kokusu, teması hep kederli gelir oldu.

Tren bir istasyonda uzunca durmuştu. Uzaklarda bir horoz ötüyordu. Günün ağarmasına epey vardı aslında. Kapılar tren durduğunda açılmış, bir daha kapanmamıştı. Ayaz, gövdemizi ısıtmak umuduyla önümüzde bağladığımız kollarımızı, bacaklarımızı ısıırıyordu.

Makinist hoparlörlerden uzun uzun bir şeyler söyledi. Hadi ben doğru dürüst Fransızca bilmiyordum, karşıdaki zencilere ne demeliydi? Kıpırdanmadılar, bu sesi işittiklerine dair tek belirti göstermediler. Rahatsız edici bir hışırtı salıp kesildi ses.

Tren hareket etmedi. Arada dönüp açık bırakılmış kapılara bakıyorduk azarlar gibi. Soğuğa kızıyorduk. Mevsimlerin en ayazının da, en yakıcısının da gelip biz yoksulları bulmasına öfkeleniyorduk. Ayazı, ayıplayan, insafa çağırın, sinirli bakışlarla durdurmayı umuyorduk belki.

Makinist yeniden, soluğunu vere vere konuştu. Demin söylediklerini mi yineliyordu, ayırt edemiyordum. Gözlerimi yumdum. Sözcüklere anlamlarını veren, saklı, yutulan, sırf iyi gizleyebilmek için en çok vurgulanan sesleri duymak istedim. Böylece trenin neden burada beklediğini anlayabildim:

“Mesdames et messieurs,

Kırlardan koşarak gelen bir kadın görüyorum. Bir önceki istasyondan beri gözüm üzerinde. Önümüzdeki istasyonda trenimizi yakalamayı umuyor. Uzun, kara pelerini rüzgârla şişiyor. Dizlerine kadar yün çorap çekmiş. Pelerin acı rüzgârı yutup yelkenleştikçe baldırları, kalçaları soğuktan seğiriyor. Ancak bir an olsun duraklamıyor. Başına doladığı yünlü şalla ağzı-

nı da sarmamış olsa soğuk onu fena öksürtür. Ve bir an durup katılarak öksürmek, telafisi olmayan bir zaman kaybı olacaktır. O, yetişmek için bunca çabalar-ken trenimiz dönemeci hızla alsa, gideceğiniz yere çeyrek saat erken varırdınız, doğru. Ancak böyle bir koşu hep ötelere dir. Bu kadın, takdir edersiniz ki, geri dönemez. Bu kez, trenin giderek küçölüp oyuncaklaşan görüntüsünün, sonra havada bir süre asılı kalan, sahiden buradan bir tren geçip gitti, dedirtecek ve hemen sonra dağılıp kendini yalanlayacak dumanının ardından ve nihayet demiryolu boyunca koşmayı sürdürecektir. Hızı bilen bendeniz bunu anlar. Tren, buluşma yerine erken varıp geri dönülemez, ölümcül bir koşuya sebebiyet vermektense işte burada durmuş, kendi yelkenine binmiş bu kadının kırlardan süzölüp gelişini hazla izlemektedir.

Anlayışınız için teşekkürler.”

Yorganım, omuzlarımı da ayaklarımı da örtemeyecek kadar ufaktı. Ayazın iğneleri bedenimin açıkta kalan yerlerine batıyordu. Büzölüp o sıcak, kalın örtüye sığmak isterken... çenem göğsüme çarptı. Sıçrayıp etrafıma baktım. Tren aynı yerde, kapıları açık bekliyordu.

Horoz tekrar tekrar öttü. Tan sökümü bile yoktu. Zifiriydi. Karşılıklı koltuklarda oturan bizler belki kıpırdatmaktan aciz olduğumuz gözlerle birbirimize baktık. Horozun tıylı sıcaklığına, kümeşe dönüp yeniden uyuma lüksüne imrendik. Uzak kırlardaki evlerinde horozu işiten henüz uyanmamışların koyu uykusunun bir an bilincin berrak yüzeyine yaklaşıp ardından dönüp yeniden batarak derinlerde kayboluşunu kıskandık. Kampana çaldı. Bir daha. Bir daha. Kapılar kapatıldı. Tren homurdanarak hatırladı pistonunu, tekerleklerini, lokomotifine asılan vagonları, hatta uykusuz yol-

cuları. Giderek hızlandı, dönemeci aldı ve buluşma yerine yöneldi. Söz verdiği gibi durdu. Peronda kimse görünmüyordu. Kapılar açıldı. Kapılar kapandı. Yeniden hızlandık. Sanki tren hatta durması gereken birkaç istasyonu es geçmişti. Öyle de olsa kimse sesini çıkarmadı. Evlerin, sıcak odaların, yorgan altlarının düşleri şimdi daha güçlü sarmıştı bizi. Paltolarımızın kemerlerini sıkıladık. Bundan ufak, kıscak bir sıcaklık bulduk. Boyunlarımızı yakalarımızın içine çektik. Bazımız ağızları güçlükle kapalı, burun kanatlarını titreterek gözlerini yaşarttı. Bazımız ağızlarını yırtıp açarak küçük bir haykırış koyuverdi. Karşılıklı uzun uzun esnedik. Ve bu bizi güldürdü. Biraz ısınmış olduk.

Koridordan dalgalanarak geçen bir pelerin, karşı çaprazdaki boş bir koltuğun önünde sönüp indi, kapladı meğer altındaki gövdeyi. Kadın, yüzü bizden yana dönük, oturduğu yere yerleşiyor, sarınıp örtünüyordu şimdi. Ağzını, başına doladığı yünlü şalın saçaklarına gömmüştü. Ama çekik sarıyeşil gözleri, belirgin elmacık kemikleri, burnunda, yanaklarında turuncu çilleri... “Aynur?” dedim hırıltılı sesime şaşarak. Birkaç umursamaz bakış çevrildi o yöne. O ise bana bakıyordu. Yeniden seslenmeye çekindim. “Aynur öldü,” diye hatırlattım kendime. “Öldüğü belli mi?” dedi kendim. Bir dostun cenazesinde bulunmadıysanız, sonsuza dek onun yitimini inkâra meyledersiniz. Ancak bu kez durum farklı. Aynur’un cenazesi olmadı. Aynur sır oldu. “Aynur kayıp,” diye düzeltti hatırlatıcı, “yıllardır.”

Çok sıcak bir gündü. Köln’e birlikte gitmiştik. Aynur ömründe ilk kez uçağa binmişti. Çok heyecanlıydı. İlk kez başka bir memleket görecek. Babası ve amcası tarafından kendisine bir görev verilmişti. Epeydir haber alınamayan büyük halaya gidecekti, Frankfurt’a. Telefonları epeydir bakıcı açıyor, halanın uyuduğunu, tuvalette olduğunu falan söyleyip fırsat vermeden kapıyordu. Konsolosluk resmî kayıt-

taki adresinde halaya ulaşamadığını söylemişti, kayıp birini aramak da onların işi değildi. Böylece aylar geçmişti. Hala aramalara dönmüyordu. Bayramda arkasına buz gibi tek bir cümle yazdığı o pırıltılı tebrik kartlarından atmamıştı. Bakıcı kadının bir işler çevirdiğinden, hatta halanın hayatından şüphe ediyorlardı. Ancak bu yaşta kalkıp uçağa binemez, karayoluna dayanamazlardı. Diğer bütün evlatlar iş güç, aile sahibiydi. Bu yola onları koşamazlardı. Aynur bu işi hiç iletmeden, seve seve üstlenmişti. Ben yaz tatili sonrası Köln'e dönecektim. Oradan onu Frankfurt trenine bindirebilirdim. İçleri rahat ederdi.

Büyük hala Almanya'ya giden ilk katiledeydi. Otuz yıldır da oradaydı. Hiç evlenmemiş, hep para biriktirmişti. Söylenene göre soğuk tabiatlı biriydi. Gözümün önüne, perdeleri daima kapalı, idrar, kusmuk ve ihtiyar teri kokan bir odada, lekeli yatak örtülerinin, dev yastıkların arasına gömülmüş, Aynur gibi turuncu çilli, fakat aksi suratlı bir kadın gelmişti. İçim daralıyordu.

Merkez istasyonundan Frankfurt'a tren biletini birlikte almıştık. Garda beklerken eğlenceye gider gibi neşeliydi. Ona öğrettiğim birkaç Almanca cümleyi, soruyu ve muhtemel cevapları cep defterine yazdırmıştım. Bunun dışında çocukluk anılarından bahis açıp gülüştüğümüzü anımsıyorum.

Sonra trene bindi Aynur. Kural olduğu üzere camdan sarkıp el salladı. Çekik sarı-yeşil gözleri kırışıp küçüldü, gamzeleri belirginleşti, kızıl saçları uçup ağzını örttü. Yüzü, şimdi trende karşı koltukta oturan kadının yüzü, en son baktığım yüzdü işte. Bense hem sabun hem toz kokan daracık yatağımda biraz dinlenmeyi umarak pansiyona doğru yürüyüp gitmiştim, sürüklediğim bavullar ardımda giderek ağırlaşmıştı.

Aynur, haladan haber getirmediği gibi, kendi de o günden başlayarak sır olmuştu. Halanın evine ulaşmış mıydı? Varıp

o evde kaçınılmaz bir sessizliğe mi gömülmüştü? Yoksa evi hiç bulamamış, giderayak öğrendiği kırık dökük cümlelerle yolunu yitirip perişan mı olmuştu? Belki trenden hiç inmemiş, inse de başka bir trene binerek gitmeye devam etmişti yıllarca. Halayı, o kokuşmuş pintiyi umursamıyordu kimbilir, varsın bakıcı parasını yesin, canını alsındı. Ailenin mektubunu alınca ilkin halanın adresini öğrenip bu kez ben düşmek istedim yola. Ben, Aynur'u bulmaya... İnsan bulamaya çağından eminse eğer, aramaya kalkışmadığında o son zayıf umudu sarf etmemiş oluyor. Bundan mıdır, yoksa silsilede kendi yitişimi gördüğümünden midir, bu düşüncemi aileye iletmedim. Çünkü hemen kabul ederlerdi. Böylece mektubu yanıtlamadım bile. O iki ihtiyarın diz dize oturup birbirlerine kaygıyla bakarak haber beklediklerini düşünüp durdum. Bu azap göğsümde büyüyüp yıllar geçtikçe dikenlerini daha derinlere saplayarak benden bir parçaya dönüştüyse de elimden bir şey gelmedi. Almanya'da bir türlü tutunamadım. Sonunda çıkıp buralara kadar geldim. İlle akrabalara yanaşmak gerekiyordu, yalnız olmuyordu. Bunun için de geç kalmıştım.

Aynur'sa belki de ölmemiş, hatta aslında ölmemiş, yedi yıl önceki gibi gözleri, gamzeleri... Karşımda oturuyor, gülümüyor. Meğer kalkıp karşıdaki koltuğa geçmişim. Az önce konuşmuşuz gibi doygun bir suskunluk var yüzünde. Bizim ora işi yün çorapları kaymış, bileklerine inmiş. Tüyleri dikelmiş soğuktan. Umursamıyor. Tren penceresinden karanlığa bakıp yalnız kendi yansımasını görüyor. Eğilip çoraplarını çekiyorum. Dizleri yine açıkta kalıyor. Dokunuyorum ayamla ısıtmak isteyerek. İçim özür dileme isteğiyle dolu. "Pelerinini örtün bari," diyorum, "çok soğuk..."

Küçük bir sarsıntıyla şakağım camın soğuk yüzeyinde sekiyor. Ellerim dizlerimde, karşı koltuk boş. Aynur istasyonda tren mi değiştirdi? Hayır. Otobüs durmuş. Şoför, kabi-

ninden başını uzatıp “Dernier arrêt, monsieur!” diye sesleniyor.

İniyorum. Ayaklarım ezbere, buzsuz nemini bırakacak bir bedeni açlıkla bekleyen ağaç gövdelerine doğru yürüyor. Yüzünü getiriyorum aklıma, en son baktığım yüzüydü.

Karanlık koruluğa dalıyorum.

Ağırlama

Anahtar kilitte dönüyor. Sıçırıyorum. Annem değilse? Karanlık salonda, perdelerin arkasına siniyorum. Camın ardında lambalarla aydınlık sokak. Öyle imreniyorum ki dışarıya. Ev içinin kirene bulanmışken... Boğazını temizliyor: Ağbim. Yeryüzünün bütün kederi gelip burnuma doluyor, gözlerim yaniyor. Alnımı camın serinliğine veriyorum.

“Neredesiniz?” Bağırıyor. Çıt çıkarmıyorum. Tuvalete gidip, üstünü değiştirip o iğrenç eşofman altını giyecek yine.

Annem neredesin? Kimlerin camlarını sildin? Kimlerin çamaşırlarını ütölüyorsun? Ellerin tertemiz. Dostunu bıçaklamışsın ya. Ne gam! Ellerin beyaz beyaz soyulur temizlikten. Teyzemi sıkıştırmış. Layığını senin elinden bulmuş. Ben de onun oğlunu, ağbimi bıçaklıyorum rüyalarımnda. Bir ranzada yatıyorum on iki yıl. Huzurla.

Sana diyemiyorum. Biliyorsun belki, çoktan biliyorsun. Ya da bilmezden geliyorsun. Tuzruhu kafasıyla gelip vuruyorsun kendini yatağa. Kendini çarpıyorsun döşeğe. O döşek ki sana dostunla yaşadığın aşk dolu geceleri, acı dolu geceleri, kadınlar arasında fariyan etini, yalnız geçen yıllar

rı, sonra “zaten ihtiyardı” babamla zoraki birleşmelerini bile saklar. Ve aynı döşek bu, evet, büyük dedenin kanıymış içindeki, dün gibi durur. “Ben de yıkadım o kadar, geçmiyor,” derken övündüğün kan. Sana miras kalan bir kan lekesidir. Döşek yüzünün içinde. Seni kollamak için savaşırken ölmüş gibi seversin onu, gururlanırsın. Senin için kavga etmiş bir erkeğin masalıdır o leke. Yattıkça ölümleri ve ölüm gibi hazları anımsatan döşeğine bedenini çalarsın. Ve uyursun kendini nennileyerek. Alt dudaklarını emersin. Kendini emzirirsin.

Anne, neredesin?

Salonun kapısı birden açılıyor. “Burdasın küçükhanım!” Sırıyorum. “Git yemek hazırla!” Yemekten sonra olacakları biliyorum. Başım önde mutfığa giriyorum.

Hemen sonra yine salonun karanlığındayım, pencere önünde. Annemi nafile arıyorum sokak başında. Ağbim kapıyı ikinci kez açtığında artık ürkmüyorum. Gözüm elektrik tellerinde. Uçamayan bir şey takılmış. Artık uçamayan.

Nefesi saçlarımı çürütüyor. Üstümde bağa. Ayak diriyorum.

Yumruklarımı kaldırıp cama indiriyorum sonunda. Sırtımdan kavlıyor hemen. Bugün sona geldik, biliyorum. “Yeter!” diye bağırıyorum. Saçlarıma asılıyor. Pıtır pıtır koptuğunu duyuyorum tellerin. Canım yanmıyor. Antreye kadar sürüklüyor beni. Mermer telefon rafına kafamı çarpıyor. Seriliyorum yere. Çıkıp gidiyor.

Sarkan ahizeyi tutup telefonu düşürüyorum. Polisi arıyorum. Bir umut.

Annem gelene kadar kalkamıyorum yerden, sahnemden. Annem biliyor mu? Gelmiş meğer pantolonumu çıkarıyor, yüzünde tiksinti. Ya da ben çıkarmışım da zaten, gelip beni yerde yarı çıplak görünce yüzünde şaşkınlık. Annemin yüzünde bir şey. Tutunup kalkacağım. Yok demek ki koluma giriyor.

Camları süpürürken kapı çalıyor. Dürbünden bakıyorum.

“Polis!” diyor kıkırdayarak kapıdaki.

Anneme koşup “Geri geldi,” diyorum.

Annem de bakıyor dürbünden, “Polis mi çağırdın?” diyor dehşetle.

“Açma,” diyorum ellerine sarılarak.

Ağbim “Açın yoksa kırarım,” diyor. Şapkasını çıkarıp özenle beline taktığını ve kapıyı kırmak için gerilediğini görüyorum en son. Annem bir sandığı itiyor. Ama yetiştiremiyor. Kapıya yükleniyoruz. Mutfaktan teyzem çıkageliyor. İkimizin ortasında kapıya yaslanırken “Düdüklüye kırk dakika tutsun biriniz,” diyor. Gülesim geliyor. Salonun karanlığından annemin kader arkadaşları havalandırmaya koştuıkları bacaklarla sökün ediyor. “Görüş bitti mi?” diyor biri. “Kapa kapa kapa!” Kıkırdıyorlar. Arka odadan kolları sıvalı gündelikçi kadınlar yetişiyor tülbentlerini enselerinde sıkılayarak. “Cereyan ediyor da...” diyorum hem gülüp hem ağlayarak. Kapıya yükleniyoruz. Bütün polisler, bütün erkekler gelmiş gibi, *Babaemîr* gelmiş gibi yükleniyoruz. İkinarak, birbirimizin üstünden çullanıyoruz kapıya. Yine de nasıl oluyorsa sarsılıyor dışarıdan.

Annem diyor ki birden, “Say ki *Babaemîr* geldi, ağırlayalım şunu.” Birbirimize bakıp heyecanlanıyoruz. Sonra çekiliveriyoruz kapının arkasından. Ortamıza düşüyor ağbim. Kollarından içeri çekip kapıyı örtüyoruz. Avuç içlerimizden, tekmelerimizden ve alnımızdan gelen hızı bedenine kapatıyoruz. İçimizde kanatlılar uçuyor. Kalkıp kabarıp aynı yerde son buluyor öfkemiz. Neşeye dönüşüyor. Derisinin altında onun da eti varmış, biliyoruz artık. Ben iki kez taşaklarını tutturuyorum. Onun sesiyle “Açın yoksa kırarım,” diye haykırıyorum. İğrenç giysilerini parçalıyoruz. Ve derisini de. Parmaklarımızı daldırıyoruz sıcak ve sulu içine. Et parçasına dönüşene dek üzerinde dans ediyoruz. Gece, ev içlerine dek

sokulduğunda hırıltıyla soluyoruz. Burnumuzu dikip sıcak kanını, ifrazatını kokluyoruz. Bu kez av değiliz, hiç bilmediğimiz bu tatlı yorgunlukla sermest, kollarımızı bacaklarımızı silkeleyip dinlendiriyoruz. Karanlıkta gören hayvanlar gibi dönüp birbirimize bakıyoruz. Gözlerimizden, beyaz dişlerimizden yıldızlar sıcıyor.

Yaz Geldi

Korkmas nmez başlamadan, tuvalete gitme bahanesiyle binaya girdim. Basamaklarda etrafı kollayarak en üst kata  ıktım. Her cuma olduğu gibi. İlk zamanlar daha kalabalık ka ardık. Bazen okul binasından hiç çıkmaz, doğrudan müzik odasına gider, beklerdik. Anahtar kapının üstünde bırakılırdı. Erdal Hoca da gelir, kapıyı ardından örterken pırıltılı gözlerinde önünü alamadığı bir kıkırdamanın kıvılcımları olurdu. Gizli iş çevirmenin coşkusuyla gülerdik.

Gitarda yalnız akor basarak pop şarkılar söylemek, bunların sözlerini bazen bile isteye çarpıtmak hoşumuza giderdi. Erdal Hoca keman çalarsa eğer, ciddileşir, bazen disiplinli bir koro bile olurduk. Kimileyin sıraları birleştirip küçük bir müzik odası pikniği yapar, teypten bir şeyler  alıp laflardık. şiir okuduğumuz da olurdu. Ama elbette müziksiz. Gerçi g lmek isteğimizde müzik eşliğinde abartılı okurduk. Sonra sonra cumaya gelen birkaç kişi kaldık.

Bugün okullar tatil oldu. Bir hafta sonra karne almaya geleceğiz sivil kıyafetle. Kimbilir Erdal Hoca burada olacak mı? Bir yaş daha bitti. Yaş g n m göz başında ama nasılsa okulla birlikte hesaplanıyor yaşımız.

Müzik odasımdayım. Son cumayı son buluşma gibi düşle-miştim. Kimsenin geldiği yok. Çoğu arkadaş, raporla ya da kalan devamsızlık hakkını kullanarak şehir dışına çıktı bile, sayfiyedeki yazlıklarına gittiler. Ben henüz buradayım. Başımı sıranın üzerinde birleştirdiğim kollarıma yasladım. Te-nimde minik öpücükler prova ediyorum.

Müzik odası, enstrümanların cilalı ahşap kokusunda, şim-diye dek çalınanları için için tekrarlar gibi sessiz ama vaat-kâr. Son bir haftadır ben de böyle sessizim. Susmanın sessiz-liği. Şimdi gelseniz, hazırım aslında dökülmeye. Önümüz-de uzun bir yaz var diye. Acı çekmeye, unutulmaya vakit var sanıyorum.

Koridordan yaklaşan seslerle irkiliyorum bir an. Jaluzile-rin arkasındaki son gölgeler de size benzemiyor. Geçip gi-diyorlar.

Duysanız “ergenlerin maymun iştahı” diye düşünür mü-sünüz? Siz böyle ezbere konuşan biri değilsiniz tabii. Sık-lıkla işittiklerimizin bir süre sonra kendi fikrimiz olduğu-nu sanmaz mıyız ama? Ergenlerin birden değişip bozularak başkasınınmış hissi veren uzuvları, sesleri, tenleri ve cinsel organları vardır. İnsanların bizi belirgin bir tiksintiyle in-celemeleri, yüzeyimize bakıp karar vermeleri, hemen son-ra kendi paylarına sayısız beklentiye girmeleri ne tuhaf... Ne çocuk ne yetişkin olmak gerçekten utanç verici bir hal alı-yor, gürültücü halimiz belki bu utancı biraz olsun perdele-mek için. Bunları konuştuk sizinle. Bayrak töreninden kaçıp burada çok dertleştik. Benim “ilkgençlik” sorunlarım, ailevi çıkmazlar... Genelde oyalamacaydı.

Dün gece hiç uyumadım. Size açıliyordum sayısız biçim-de. Bir keresinde sırtınıza yayılan saç dalgalarınızdan birini avuçluyordum. Siz görmeden ya da görmezden gelirken ağ-zıma sokuyorum. Bal tadı alıyordum şüphesiz. Rengi gibi.

İnce, kırmızı bir zar altında gözlerim. Neden gelmiyorsu-

nuz? Neden odaya bırakmadınız gitarınızı, almaya olsun uğramıyorsunuz? Okul boşaldı. Beni baharda bırakıp yaza geçti herkes. Bacaklarımı kesen çoraplarım, yakamda çenemi dalayan aptal rozet, sırtıma, omuzlarıma kırmızı acıyan şeritlerle oturan sutyen... Bedenin sınırlarını kesip yontarak, yaralayarak hatırlatan ince düşünülmüş aksesuarlarla ben hâlâ buradayım.

Anahtarı ne diye kapının üstünde bıraktınız öyleyse? Madem gelmeyecektiniz?

Kalkıp camdan aşağı bakıyorum. Birkaç hademe dolanıyor bahçede. Ana kapıyı kitleme olasılıkları var mı? Okul bütün yaz kilitli kalıyorsa? Art arda sahneler çakıyor kafamda. Eskiden hastane olarak kullanılan blokun morgdan bozma laboratuvarları, gizli geçitler, konferans salonunun derin karanlığı, tozlu kulis, doldurulmuş hayvanlar müzesi... buralarda duvarlara çarpa çarpa, sesimi dışarı duyurmaya çalışarak çılglık çılgılığa koştuğumu düşünüyorum. Açlıktan, yalnız uzun ömürlü öteberinin bırakıldığı kantinlerin camını patlattığımı, jimnastik minderlerinde uyuduğumu...

Aceleyle topluyorum eşyalarımı. Odadan çıkınca kapıyı kilitlesem mi, anahtarı nereye koysam diye düşünürken koridorun sonunda beliriyor: Öğretmenim. Müziğim.

“Çok özür dilerim. Lafa tuttular son gün olunca...”

Koşup sarılıyorum. Bedenim benden önce davranmış. Şaşkınlığım. İlk temasım. Düşlerimde ancak parmak uçlarım parmak uçlarına dokunurdu.

“Neyin var?” diyor kaygıyla.

“Sizinle vedalaşmadan ayrılacağımızı sandım, üzüldüm,” diyebiliyorum. Gülümsüyor. Gözleri, saçları, kaşları bal rengi. Kokusunu, parfüm değil de koltuklarında, göğsünde gizli öz kokusunu aklımda tutmak istiyorum.

“Hadi çıkalım mı?” diyor.

“Olur,” diyorum.

“Anahtarı dolaba asalım da.”

Çıkıyoruz. Yaz mevsiminin başladığını, bunun hem bildik bir sevinç hem de kara hüznün getirdiğini duyuyorum. Doğrudan otoparka yöneliyor. Aramızda o eski mesafe, deminki kucaklaşmanın mahcubiyetini getiriyor. Kollarım çok uzun, koltuklarım terli, saçlarım biçimsizleşiyor hepten. Ağlamaklı oluyorum.

“Senin neyin var?” diyor. Neyim olduğunu biliyor gibi geliyor bana.

“İyi tatiller hocam...” diyorum saçma sapan.

“Aa olmaz öyle. Karne yemeği yemeyelim mi?” diyor. “Hadi, evi ara.”

Kalbim hızlanıyor. Karnımda bir yılan aniden kalkıp başını içeriden tenime vuruyor, ardından yavaş yavaş dönerek geri çörekleniyor. Ankesörlüden evi arıyorum. Kimse açmıyor. “Zaten gecikebileceğimi söylemiştim. Sorun olmaz,” diyorum.

“Tamam öyleyse. Eve ben bırakırım seni.”

“Zahmet etmeyin. Giderim. Hem evim çok uzak.”

“Biliyorum. Olsun,” diyor.

Böyle keyifli olması kalbimi kırıyor.

Yemekte neredeyse hiç konuşmuyorum. Parmaklarına, ağzına, dağınık kaşlarına bakıp ezberlemeye çalışıyorum. O epey konuşkan. İki yaz önce arkadaşlarıyla gittikleri bir koya bu yaz daha kalabalık gideceklermiş. Orada yapılan çok lezzetli bir gözlemeden bahsediyor. Araya girip bir şeyler söylemek istiyorum. Yazın bir yere gidemeyeceğim için konu açmakta zorlanıyorum. Para kazanmam gerektiğini söylesem, çalışacağım yerden bahsetsem keyfim iyice kaçacak. Giderek konuşamaz hale geliyorum. Şakalarına gülümsemeyi başarıyorum ancak.

Çıkınca birden iç çekip yine o uğursuz soruyu soruyor: “Neyin var ama?”

Şıpır şıpır ağlamaya başlıyorum. Sesim çıkmıyor.

“Bir şey olmuş,” diyor belli belirsiz. Dün geceki kurgulardaki gibi akmıyor hiç. Cesaretsizim.

“Öyleyse kahve içelim? Belki açılır, konuşmak istersin... diyor.

Dökülebilmem için epey soru soruyor kafede. Sonunda, gerisini getiremeyeceğimden emin, “Âşık oldum hocam,” diyorum birden.

“Hah!” deyip masaya bir şaplak indiriyor. “Tabii ya...” diye gülüyor camdan dışarı. “Evet, sizi dinliyorum hanfendi.”

Daha konuşmuyorum. Onu meraktan hiddetlendirmek pahasına da olsa konuşamayacağımı, susmam gerektiğini anlıyorum. Yoksa yüzleşemeyeceğim, bitimsiz bir acı başlayacak, bütün yaz tezgâh ardında terlerken omuzlarıma, göğsüme bastıracak.

Nazıkçe yüzgeri edilmeye, öğüt dolu bir söyleve katlanamam. Bu mesafe yalnız bunlardan haber veriyor, susmamı söylüyor.

Dönerken, arabada, çevre yolunun ilerisinde ovaların kararar huzuru, yeni yeni başlayan tatlı serinlik bir an yaşama coşkusu ve iyimser bir cesaret veriyor.

“Ay bu akşam ne kadar da çıplak,” deyiveriyorum yanımız sıra uçan o cânım küreye bakarken.

“Hahhaaa!” diye gülüyor. “Bundan sonra her şey bir başka görünecek sana, ne şans! Şimdi şiir de okursun sen!” Sürekli gülüyor. İnce, uzun parmaklarına bakıyorum. “Şiir değil de, aklıma şimdi bir şair geldi,” diyorum, “Ahmet Haşim.”

“Nedenmiş o?”

“Kendini o kadar çirkin bulurmuş ki yalnız akşam karanlığında dışarı çıkarmış.”

Dönüp bana bakıyor bir an: Gözlerim ıslak.

“Ne ilgisi var şimdi?” diyor, “Sen gayet de güzel bir kızsın, derdin buysa.”

“Gayet de”, “derdin buysa”, burada avutucu yalanlar var, duyuyorum. Nereden geldiyse geliyor, açık camdan leylak kokusu çarpıyor yüzüme. Konuşmam gerek gibi geliyor aniden. Bütün ipleri tek tek kesiyorum. Fırlayıp ön cama çarpacak göğsüm, kafesim. Konuşmak istiyorum. Şimdi döküleceğim... Ne olursa olsun... Böyle suskun bitmeyecek bu sene. Bitmemeli. Virajı alınca tepeler son buluyor, gökyüzü giriyor devreye bütün görkemiyle. Gök ne güzel, ne uçsuz coğrafya. Varla yok arası bir zerresiyim ben de, öyle duyuyorum kendimi. Bir an barışıyorum mevsimlerle, duygularımla, çirkin bedenimle bile.

“Yazın geldiği her yerde söylenir,” diyorum.

“O dize de öyle değil bi kere,” diyor.

Gülüyorum.

Uçurum

Meğer bahçeli evimiz duruyormuş, yıkılmamış. Yanındaki boş arsa da duruyormuş. Yalnızca düşlerimizde değilmiş. Öyleyse bile, gidilebilir bir yermiş düşler. Kollarımız yana açık, kendimizi birden kara bırakıp çıkardığımız izler, bahar gelince dertop olup yukarılara sürüklenmiş rüzgârda. Şimdi hepsi tepelerde bir yerde duruyormuş meğer. Bizim eski izlerimiz. Bizim eskimizin izleri.

Toprak siyahmış. Kara toprakmış! Babamın ölümü yine de yokmuş. Babam ölmemişmiş. Ağaçlar yemyeşilmiş. (Oysa toprak böyle nemli ve kara değildi, ağaçlar yeşil bile değildi. Her şey tozluydu, renkler solgundu. Ama düşlerde hepsi gönlünce.)

Ben yine dama çıkmışım. Damağımda şekerli hazzı, dut yiyormuşum. Birtakım pastalar düşleyerek. Yalnız babamın ceketinden tüten vanilyaların hatırasıyla değil elbette. Kulağakaçanları kovarak. Ve bir anda tiksiniyerek. Eve para getireceğim günleri kuruyormuşum. Aniden bir taş alnımda –babamın ölüm haberi. Kaşım patlamış.

Damdan düşerken, evin aslında çoktan yıkıldığı fikri zih-

nimin uzağından geçiyor. Tekrar tekrar düşünüyorum. Bazen ev altımda göçüp dağılıyor. Biri evin ortasındaki direğı çekiveriyor. Damla birlikte iniyorum yere. Alnımdan kızıl bir yol, toprağı akip kuruyor.

Yine o boş arsadayım capcanlı. Her adımda evimize daha yakın. Yalınayak basıyorum güneş biriktirmiş, yanan taşlığı. Bahçeden geçiyorum. Yerde turalarına bastığım madeni paralar. Büyük dayının uzak yolculuklardan getirdiğı, uzaklara gidemeyenlere getirdiğı, ülkelerini hep başka anımsadığımız. Eski bir cüzdandan dökülmüşlükleriyle güneşte parlıyorlar. Sadece ölmüşlerin fotoğraflarını cepte bir arada tutmaya yarayan, her dem boş cüzdanlardan. İçinde annemin eski bir fotoğrafı. Ama annem ölmemiş. (Annem ölmedi.) Annemin gençliğinde yine de bir ölüm var. Annemin eskisi o fotoğrafta ölü. Çünkü gençliği ölü. Bu albümcüzdanı alayım yanıma diyorum, bir düşte bulmuşken.

Evimiz köprü ayağında. Bir kamyon geçti mi sallanır. Gözlerimi açıp duvardaki pasta resmine bakıyorum. Kreması kirlenmiş. Babamın ceketine uzanıyorum. (Bulaşıkçılık yaptığı pasta atölyesinden artık hiç gelmeyen. Sanki sadece gelmeyen. Bir asfaltta ölmemiş gibi. Hatırası o atölyeden çıkmayan. Babamın.) Vanilya kokluyorum. Kakao. Giyiyorum ceketini. Bembeyaz kollarım kremalı. Ama etim kirli. Her gece o ahlâksız yerde çalışıyorum. Bir mezbahada. O taş alnıma çarptığı gün yemin ettim; bakireyim. Saçlarım geriye taranmış, çoğun toplanmış, unutulmuş. Bıyık almayı bıraktım. Üst dudağımda ince bir gölge. Bu morgdan bozma laboratuvarında önlüklüyüm. Göğsüme bir kız adı işlenmiş, okunaksız. Gece vardiyasında, sabaha dek farelerle. Onları seviyorum oysa. Kesip içlerine mi bakmalı. Ne derlerse yapıyorum. Annemin fotoğrafı eskimesin diye. Annem bir hastane odasında şimdi. Gecelikli, üşüyor.

Donuk gözlü kameralar buz rengi fayanslar arasında se-

çiyor beni. Kirli beyazım, soğugum. Fare gerdanlarında ısıtıyorum ellerimi, tavşanlarda temizliyorum. Hoca diye bir adam sürekli izliyor bizi. Dışarıda orman yokmuş gibi. Mikroskop ve ben. Her gün onlarca kemirgen bekliyor ölmek için. “Ağaçlar ne renkmış,” der gibiyim. Vanilya sanki hiç kokmamış. Kakao bir tutam olsun aşırılmamış cepte.

Şöyle ılık bir uykuya batsam... Babam yeniden uzanıp alacak gözleri sürmeli bir hazretin koynundan sazını. O söyledikçe, annem erinçle yaslanacak kırlentlere, her akşam ilk kez gören gözlerle seyredecek sevgilisini. Babamın gün boyu sıcak suda buruşmuş elleri tellerde açılıp dinlenecek. Kapı arkasında çiviye astığı ceketini bulgur pilavından sonra koklanacak çayın yanında. Duvardaki pasta resmine bakılarak. Kreması daha kirlenmesin diye, arıların Allah yazdıkları peteğin fotoğrafı çerçevesinden çıkarılıp yerine bu pasta resmi konacak. Alnımıza o koca taş çarpıncaya dek.

“Baban ölmüş,” dediler. Alnımın içinde, burnumun kökünde bir çatlama.

Ev birden kalabalıklaştı. Komşular pide yanında ayran içtiler. Gereğince üzülüp çekildiler korunaklı evlerine. Ev boşaldıkça babamın öteberisi ücretlerinden çıkıp yığıldı üstümüze. Bir tek ceketini vermedik muhtaçlara. Hem o muhtaçlar da kimmiş, esamesi okunsun. Annemle günlerce rayihasını içtik yenlerin, yakanın, astarın. Sanki iç ceplerden birinde yeni bir pasta resmi göreslenmiştik. Babamın kötü günler için sakladığı. Sonra koku bitti. Ceket birden kızılca lekелendi. Annem o zaman mı inandı? Kendini divana bıraktı. Yüzü duvara dönük, içini çeke çeke ağladı. Uzun zaman, geceliğinin altında titreyen omuzlarını seyrettim. Gecelik belki sadece üşümek içindi. Artık kokusuz bir ceketle sardım onu. Her sabah kalktı, Karşıyaka'daki tepelerden birine taşındı. Ceketini tersyüz edip giymişti sırtına. Mermer pa-

rıl parıl yanarak tırmanmayı sürdürdü. Bütün kuzeye yayıldı. Arada belirip kaybolan esmer çocuklar, su bidonlarıyla. Ne bir ağaç ne bir ot. Mermer tarlaları içinde annem, kocasının adını buldu her gün. Ölümün böyle yaygın bir şey olması avutabildi mi onu? Derdiği çiçekler, yüzünü dönüş yolundan yana çevirdiği an çalındı. Babamın mermer yastığına tutunmuş bir telek gizlice efildedi.

“Baban ölmüş,” dediler. Damdan düştüm. Kaşım patladı. Ağzım köpük köpük. Dilimi ısırđım. Gecelerce uykuya diye damın uçurumuna yeniden bastım.

Çinko saçacağın altında yatarken perçemimden damlayan yağmur değil. Bir gözümü kırmızıca perdeliyor kanım. Bir el alnımı okşuyor. Dişlerimin kenedini açmaya çalışıyor başkası. Alnımı okşayanı tutuyorum. Tutup babamın eli yapıyorum, uyurgezer. Onunla eşadım yürümeye çalışan soluksuzluğumla, yokuşlar tırmanıyoruz, bayırlar iniyoruz. Yolda hep güldürüyor beni. Saçlarımdan öpüyor. Yorulunca kucağına alıyor. Tuzluçayır’da yüksek tavanlı bir eczaneye varıyoruz sonunda. Ömrümde ilk burada görmüşüm duvar kâğıdını. Bir kulağımdan kırmızı bir ip sarkıyor, öbürünün deliğı kapanmış. Duvardaki çerçeveseli yazıyı heceliyorum: “Acımasız Kulak Delinir.” Elimi kulağıma atıyorum dehşetle. Ama bakıyorum, babam gülüyor aynı yere bakarak. Dünyayla barışıyorum yeniden. Uysallaşıyorum. Babam, benim sürmeli hazretim.

Sela, içli bir ağıt kulağımda, babamtanıamaz müezzinin sesinden. Uzattıkları somyada gözlerimi bir yangı’nın ani anımsanışına açtım. “İlk emir,” derdi babam. Ona söz verdim. Yemin bile ettim. Bütün yemin etmelerin çaresizliğini yadsıyarak. Kaşımı diktiler. O zamandan beri kavuniçi sevişme yerlerimi unuttum. Dişiliğimi savdım. Bacaklarımla arasını üst üste diktiler. Yalnız etim kirlendi fare ölümlerinden, bu mezbahada.

Annem o hastanede giderek eskiyor. Gecelikli. Üşümesi dinmiyor. Damın en uçurumlu yerindeyim. Kulağakaçanları kovuyorum. Düşmeler bitmiyor düşlerimde. Bir haber daha almaktan korkuyorum.

Ortanca Oysa...

R.A. için

İki yılda bir, yazın, *papalar* gurbetten mahalleye dönerdi. İngiltere, Fransa, Almanya, Arabistan'dan da gelseler, gurbette aynı mahallede, aynı evde, aynı bedende yaşardı bu babalar ve babaperver ağbiler.

O yaz yine onlarındı. Kadınlar tığ işlerini bırakıp sırtlarını kütürdettiler. Sundurmalarda kahveler, sonra hamam sefaları, çekme karışık oyun havaları eşliğinde göbek atmalar, haftada bir açık hava sineması, günaşırı kırlara çıkmaların sonuydu gelenler.

Yine de ilkin hediyelere sevindik. Kızlara bebek, ayağa dolanan libaslar. Oğlanlara atlas, araba, uçaklar. Amcası bir dürbün getirmişti Ortanca'ya. Çiçek dürbünü. Çok uzakta-ki çiçekleri getirip açıyordu önümüzde. Birkaç saniyeliğine geçmişti elime. Ama büyüğü gözlerimden silinmedi. Bütün görüntülerin önüne getirip sermek istiyordum çiçek kristallerini. Dürbünün seyrini uzaktan takip ettim. Kimin eline geçse, kim gözünü dayayıp çevirse renkli tekerini, ben de o çiçeklerin düşünüyü yeniden kuruyordum. Bir kere daha ele geçirmeyi umuyordum. Ortanca'nın ağbisi renklerin ayartı-

sına kapılıp dürbünü taşla kırana dek. Önceki yaz gelen kar küresiyle kader birliği etmişti cânım dürbün.

Babasına durumu anlattık ki çare bulsun. Oysa bir *papa*, sorunlar ve çareler üzerine düşünmeye gönül indirmez. Bulacağı çözüm de zamanaşımına benzer, öyle dolaylıdır ki unutmayı, vazgeçmeyi öğütler. Denizaşırı, en çok çocukların uzağına gider *papa*. Ve daha uzağına çocuk düşlerinin. O da ne yapsın, bir geçirtiliyle karşıladı bizi. Yakasını fayrap etti. Pencereyi açalım diye de işaret çaktı. Kavun istedi sonra. Seğirtip getirdik. “Tavan arasında eski vitraylar vardı,” dedi, “umacıyı geçebilen alsın.” Ardından çok güldü bu söylediklerine. Dalga mı geçti, anlayamadık. Daha bekliyorduk. Yerinden davranarak “Ne bakıyonuz lan, siktirin!” dedi.

Ortanca adını biz vermiştik ona. Üç erkek kardeşin ortancasıydı. Bönce kibirlenen bir horozdu babası. Ortanca oysa gizli bir çiçektir. Adının anlamları ardına sığınmıştı taç yaprakları. Göz göze *gelmem* kuralını bozup göremiyordu horoz. Belki ibiğinden göremiyordu. Nadiren uyanan bir şüphe, başka bir *papanın* acı alayı, birinin kahvede imalı şaka-sı... O zaman hortumla döverdi Ortanca’mızı. “Erkek adam kızlarla oynamaz” dayığı. “Neden futbol oynamıyorsun” dayığı. “Mektebe götüreceğim seni, ibne” dayığı. Bodrumda yerlere saçılmış taç yaprakları bulurduk hep. Toplayıp cebimizde saklardık.

Çatıyla içli dışlı olmuştuk. Seke seke gezerdik kiremitlerin üzerinde umacıya gözdağı vermek için. Gene de vitrayları paylaşma vaadiyle araya Camcı Abdo’yu soktuk.

Abdo kendi imalatı arabayla mahalleler boyu gezer, kırık camları toplar, satardı. Ve daima gazoz içerdi. Dediğine göre umacı çatıda hiç engel olmamış ona. Kırık dürbünün parçalarını iki gazoz karşılığında Ortanca’nın ağbisinden almıştı. Kendince tamir de etmişti. Şimdi teker dönmüyordu, dürbünü iki yana yatırmak gerekiyordu. Ama çiçekler açıyordu

ya. Bütün vitraylara karşılık bizim için de birer tane yapacağını söyledi.

Arkasına tutunduğumuz tüp arabasından sarkmış, etrafı dürbünden bakıyorduk şimdi. Bir kupa arabasına binmiştik meğer. Aşağı mahallelere dek açıyordu uzak kırların çiçekleri. Kız çocuğu olduğumuzu unutmuştuk. Birkaç sene sonra artık gidemeyeceğimiz okulları. Bizim için çoktan düşünülmüş şimdilerde kimbilir nerede terleyen kocalarımızı. Onların ıslak ellerini, yağlı yakalarını... Düşünmüyorduk şimdi bunları. Kaçma planları da, *papaları* öldürme planları da –ama hepsini çünkü biri ortada olmadı mı diğerleri nasıl hevesliydi yeryüzünün bütün çiçeklerini beklemeye– askıdaydı.

Papaların kavuşma pikniğine götürülürken de cebimizdeydi dürbünler. Çöplüğün yanından geçerken gözümüze sapladık. Burnumuzu kırmak isteyen kokuya rağmen çiçekli kırlara inanmak istiyorduk.

Dışarıda ne varsa saldırıyordu. Hemen sağa sola yatırıyorduk gözümüzdeki dürbünü. “Geçti, bitti,” diyorduk.

Yukarı mahallede bir kadını kocası ortalık yerde doğramıyordu da mesela, bu kadın eteğinin beline sokulu çiçeklerle kırdan dans ediyordu.

Kalabalıkla bir, evinin yıkılmasına, üzüm bağının dümdüz edilmesine karşı çıkan uzun bir delikanlıyı polis vurmuyordu. Fıskıran kanı değildi, sevgilisine kokmak için bağrına doldurduğu hunhar gül başlarıydı.

Pencerenin önüne asılı sokaktan yalnız çiçekçiler geçiyordu. Yine de direnmek zordu çiçekle. Çok ölüm vardı.

Bir yaşa doğru büyüyorduk, ölümcül bir sayıya doğru. Mühletimizi buçuklu, yetmiş beşli yüksek sesle sayan müstakbel kocalar eteklerimize uzanıyordu. Memelerimiz sızıyordu büyürken. Böyle acıklıydı kız büyümesi. “Nilüfer,” dedim, “nerede bizim şenliğimiz?” Şenlik sözcüğünün an-

lamina baktık açıp. Ne kır ne çiçek. Ortanca yine şanslıydı sanki. Hiç olmazsa bedeni erkekti.

Gonca'nın babası yokuş başındaki evlerinin üst kattaki penceresinden bir sınır çizmişti bize. Kirli tırnaklı parmağı camı boydan boya lekelemişti. "Ben yokken de," diyordu, "gözüm burada." Biliyorduk, *papalar* paylaşır gözlerini. "Geçmeyeceksiniz," diyordu. Koşarken bazen ayağımız bu kirli sınıra takılırdı.

Başka çiçekleri görmeye gidesiydik. Dürbünsüz. Uzaktaki çiçekler olmak istiyorduk. Bir kır özlemi, koşu özlemi vardı içimizde, camekânlara tıklmış. Radyo başında başka sesler uyan. "Gonca, Nilüfer, Yasemin... demişler bize. Çiçekler yürüyüp gitmez. Kopunca da bir vazoda yahut yakada çürür.

Akşamlara dek kahvede, vakitlerde camide, gece yarısına dek meclislerde her bir *papa* namusunu ölçüp biçiyordu. Görmeyeli namusun ne âlemde? Karın, kızın, anan, bacın...

Ortanca'nın hesabı kesilemiyordu bir türlü. *Papalar* rahatsızdı. Ortanca neden ip atlıyordu? Kaşını gözünü boyuyor muydu, kız gibiydi? Neden babasıyla mektebe gitmeye yanaşmıyordu? Yoksa şey miydi? Olmaz ya, ama şey miydi?

Bir gün babası sokak boyu sürükleyerek arabaya tıktı onu. Bentderesi mekteplerine. Oralardan emekli, çamaşırcı Süm-bül Abla, "Ona bile öğretirler," diyordu, arabanın bıraktığı tozun içinde, çürük dişli gülerken. Babası döndüğünde yanında Ortanca yoktu. Kaçmış.

Bir arkadaşının evinde olduğunu öğrendi *papalar* kulaktan kulağa: O arkadaş da mı şöyle böyleymiş bu namus temizlenmez oğlan mektepten kaçmış kendisi veriyor muymuş tövbe orospular babasını teselliye kalkmış gülmeyin günahtır onun namusu hepimizin namusu kirlendi mi var çaresi.

Çiçekler rüzgârda birbirlerine dokunarak yürür. Bir rüzgâr bekliyorduk.

Çöplükten geldi rüzgâr. Ortanca'nın bedeniyle. Bentdere-si'nde başarısız bir erkek. Kir tutmayan. Çöplükte kıymışlar, getirip sokağımıza attılar. Seksek çizgilerinden birine yan basıyordu çıplak ayağı, diğerinde ayakkabı. Burnuna ne yapı-larsa papalar, burnuna. Burnu artık yoktu. Sağ gözüne doğ-ru bir çukura gömülmüştü birzamanlarkalkık burnu. Dişle-ri ama hâlâ bembeyazdı.

Toprağını iten çiçek, ansız kopar da. Yasemin, Gonca, Ma-nolya, Fulya... Pencere önlerinden, sundurmalarından, kamel-yalardan koptuk. Yakamızda fotoğrafı gibi ortancalar. Kal-dırdık cenazemizi saçımıza taktık. Bırakınçürüsünleşçile-rin sopaları arkamızda ısılıkla yaradursun havayı. Anneler dikleşti ardımızda. Adımlarımız kirle çizilmiş sınırları tuttu.

“Kırları geçelim bu kırları,” dedik. Sonra dağları dolanan yolları. Çiçek yürümesi zor, başlarsa da durmaz. Ardımıza bak. Peşimizden yetişemediler ama başka kentlerde önümü-ze çıkacaklar. Bacaklarımızın arasında gizlediğimiz namus-larını merakla. Gözlerini elden ele verip üzerimize dikecek-ler. Göğsümüze, kalçamıza, bacaklarımıza. Bir namustur ki üstümüzden toplayıp atamıyoruz.

Orman belirdi uzaktan. Gökkuşağının altından geçtik. Hangi çiçeği, hangi hayvanı, hangi ağacı istersek onu olduk. Orman sormadı. Kök salmadık. Yalnız Ortanca'mızı bıraktık bir derine. Dürbünleri de attık çukuruna. Uzaktaki çiçekler olmaya yürüdük.

Bulut, hani sabah göğünde o en beğendiğim, ejdere benzeyen, inceliyor inceliyor, gelip seriliyor üzerimize. Tırmandıkça ıslağına sokuluyoruz. Yukarı ormanın koyu yeşilini buğulandırıyor, açılıp genişliyor sonra. Burnumda, saçlarımda yaş oluyor. Böyle oldu mu bir sevinç dolar içime. Gülesim geliyor ama eller bağlıyken gülünmez.

Pamuk tül hepten serilip önümde yürüyen Gül Ağbi'nin ayaklarını siliyor ilkin. Giderek beline yükselip sarıyor onu. Gül Ağbi belirip kaybolan yarım bir adam şimdi. Yarısıyla daha çekilir elbette, hele alt kısmıysa giden. Kalan yarısıyla ne yapar? Var güç vurur yüzüme. Büke büke ayırır kulak mememi kanla. "Hak tu!" diye tükürür. Gözlerini belirtir daha fazla korkutabilmek için. Küfreder. Yalnız benim için düşünülmüş küfürlerdir bunlar.

Bele varıncaya tamam sayılır. Aşağısı silik, sadece kâbusların malzemesi şimdi. Ama yetmez! Bulut iyiden iyiye sarıyor onu. Adım attıkça belli belirsiz bir karaltı görmesem ipi bulut çekiyor, diyeceğim. Köklere takılıp tökezliyorum. Doğrulurken, her zamanki gibi önce bileklerimi ileri uzatıyo-

rum, birden çekiverir diye ipi biraz salıyorum. Yoksa art arda takılır, bir türlü kalkmam.

Şimdi ip bulutta erimiş, gevşek. Rahatça doğruluyorum. Ayaklarımla kökleri yoklayarak görünmez peşi sıra tırmanmayı sürdürüyorum. Gül Ağbi belki eriyip gitti diye seviniveriyorum bir an. Sise batmışken bile gülümsemeye çekiniyorum. Eğer bu sahiden sabah göğünde gördüğüm ejderse, bulut donunda gelmişse eğer, Gül Ağbi'yi ilkin ıslak pamuğuna gömüp hemen sonra ateşli ağzında kül edecekse...

Ama sesi geliyor mırıl mırıl: "Deli gene saldı kendini... Başımın belası! İt mi yediyoruz, taş mı çeviriyoruz belli değil. Hay ben senin vasiyetine haminne gibi... O paraya olur mu, bakılır mı yıllarca, yazıktır adama, demiyor da... Şimdi bi de parasız... Üstüme zimmetlemiş kahpe. Yıllarca üç kuruşa baktı fakir deyip sandıktaki altıncıklarını bıraksan ya... Küfretmiş vasiyet diye! Ne lan bu! Ben bilirim ama almasını... Ne sandınız lan beni? Dökülüp saçılmadan almalı. Keriz mi sandınız... Hele şu deliyi bi temize havale edeyim de... Ama ne alırsam alayım çekmem bu çuvalın derdini. Bok çuvalı... Kahpeye bak hele... Azıcık parayla yıllarca deline güllabilik edelim. Öldün müydü de zırnık koklatma. Hem de bana emanetmiş ha? Başlarım emanetinden...

Birden ses kesiliyor, duruyor Gül Ağbi'nin ayakları. Görmüyor ama biliyorum, öfkeden kudurduğu andır. Dövmekle, sövmekle, düzmekle, haminnden para çalmakla dindiremediği hiddetinin patladığı hani... Ellerimi kaldırıp yüzüme siper ediyorum. Bedenim kasılıyor. Aslında gevşeyip düşmek istiyorum. Haminnenin yüzü yıllar sonra yeniden belirliyor usumda. Meğer ölmüş. Hastaydı biliyorum. Ama "haminne" diye daima hasta olan, daima yaşayan kadıncıklara denmez mi zaten? O hep hastaydı. Benimle pek ilgilenemedi. Oğlu da barındırmadı beni zaten.

Kasılmış bekliyorum hâlâ. Korku dağılmıyor. Tekmesinin, yumruğunun, kafasının gazabından korkuyorum. Ama gelmiyor darbe. Onun yerine ip sertçe geriliyor. Bileklerimdeki kabuklanmış kara kırmızı yuvalar yeniden kesiliyor. Yüzüm yumruklarımın ardında bir süre daha bekliyorum. İnsanın en çok yüzü kırılıyor, kanıyor. Bir de boşluklu yerler çok acıyor.

Bulut sonsuz zerresiyle ıslıyor bizi. Titriyorum. Eprimiş gömlek sırtıma yapışık.

“Gül Ağbi...” deyiveriyorum kendi sesime şaşarak.

“Ahmet lan benim adım! Bin kere mi söyleyecez. Güllabi mi kaldı ibne! Emekli olduk on yılı geçti, arkadaş! Güllabi aşağı, güllabi yukarı, bi unutmadınız. Karı kız yüzümüze bakmadı. Boklu çukura sok çıkar, adımız kulamparaya çıktı...”

İpi hırsla çekip bırakıyor. Bileklerimi bitştiriyorum ki daha kesilmesin. Hikâyeyi biliyorum ama bu “adım Ahmet” meselesi yeni. Haminne “Gül Ağbi” demişti adına elimi eline verirken. Köydekiler de zaten “Gül Ağbi” ya da “Gül Ağbici” derler. Emekli olmuşmuş... Nine ardını döner dönmez elimi atmış, avcunu pantolonuna silmişti Gül Ağbi. Sonraları hep iple yeddi beni. Haminneyi bir ya da iki kez daha gördüm. O sene Gül Ağbi beni okuldan aldı. Haminnenin bir gün haberi olacak, gelip beni kurtaracak diye umdum hep. Köylülerden ayıplayanlar, eziyete izin vermeyeceklerini söyleyenler, söyledikleriyle kaldı. Gül Ağbi’nin beni yukarıdaki kulübeye kapatmasına bile gerek kalmadı bir zaman sonra. Alıştılar bağı bileklerime, yaz kış sırtımdaki gömleğe, kurumuş kanıma ve hemen ertesi gün tazelenmiş kanıma, gide-rek görmez oldular.

Haminnenin bebeğiydim. Kundağımla kapısında. Üzerimde karıncalarla beklemiştim. Kaldırıp kucağına almış, beni akranlarımın dengine koymuştu. Yıkıyor, doyuyor, giyini-

yordum. Ben neydim ki böyle oldu? Bazen düşünür kalırım sadece. Bir ağaç incecik kabuğunu bırakır sözgelimi. Bir süt-leğen başını usulca öte yana çevirir. Ağ'da debelendikçe sarmalanan bir sineği duyarım. Örümceğin gözleri parlar köşesinde. Dev gelirim bu dünyaya, görüp duyabilmek için, durmam, gözlerimi kıسمam, kulak kesilmem gerekir. Bu ufacık dünyanın bir ânını kaçırmak istemem. İllaki kaçırdığım on-larcasına da hayıflanarak hayranlık içinde kalakalıırım. Bir böceğin, pırlıtısında maviyi eleveren kara kabuğunu, desen-li derisinin ıslağıyla bir yılanın ağaçtan akışını seyre dala-rım. İp aniden beni çekmese uzunca dururum. Fışkıran kay-naklarda güneşin iplikleri birden renklerine ayrılır, bir adım daha atsam ebemkuşağı kaybolur. Dururum. Yaban gülleri-nin arasından geçerken mesela, her adımda daha acımasızla-şır koku. Adım başı durmak gerekir. Hele çürük yapraklar... Ayağımı ne kadar derine daldırıp sürürsem öyle unutulmuş, küskün kokar. Gül Ağbi "Pöf," der, "dağ başı da balık mı ko-karmış..." Yeniden asılır ipe. Kokuyla, renkle, tatla dayanı-rım ben. Ayakaltında eziliveren minik canlardan biriymdir aslında. Haminne beni kaldırıp biraz büyüt müştür ama şim-di o ufak dünyaya, kanaya döküle, eksilerek dönüyordum.

Hammannenin meczup demeselerdi, durmuş ya da durdu desinler isterdim adıma. Haminne ölmüş şimdi. Vasiyet ne-dir biliyorum. Ya ölmüş, ya öleceğine inanmış demektir.

Bir kez cenaze ardından yürüdüğümü anımsıyorum. Or-taokuldan ayrıldığım sene miydi, haminne köydeki evinde miydi... Ellerim bağlı değildi o zaman. Zır yağmur yağıyor-du. Tulumun sesine kapılmıştım. Tulumcuyla eşadım yürü-yordum. Ahalinin en arkasındaydım, o en öndeydi. Duru-yor gibiydik yeryüzünde bir yerde, tulum ve ben. Yer değış-tirip ilerliyorduk belki ama birbirimize aynı mesafede sabit-lenmiştik. Tulumun sesi yağmurun içinde yediyordu beni. Derken bir kadın ağıda başlamıştı. İrkilip aymıştım. Bu ses,

tulumun söylediğini bozmuştu. Belki bozulmayla haber veriyordu ölümden. Bu anıyla bir, aklıma sözlü şarkılar geldi. Haminnenin radyosunda. Müziğe söz yazma cüretini ilk kim göstermişti? Haminnenin cenazesinde de ağıtçı olursa... Ellerim bağlı mı olurdu yine...

Meğer duraklamış Gül Ağbi. İp gevşiyor, gevşiyor... Ben, hep duran ben, bu kez gidip vuruyorum alnımı sırtına. Sıcak ahır tütüyor sırtı. "Lan!" diyor. Nasıl olduysa, gerisini getirmiyor. Dalgın. Torbadan ekmek çıkarıp bana da veriyor. Alıp bekletiyorum. Ekmeğe bulut sinmiş, yumuşamış. "Ye hadi..." diyor aynı dalgınlıkla, yüzüme bakmadan. Isırıyorum. Damağıma bastırıp emiyorum. Ve yeniden ısırmadan önce o ıslak yarım ayı bir süre seyrediyorum. Gül Ağbi yüzünü benden yana dönüyor. Doğrudan bana bakıyor. Sürekli yutkunma isteği başlıyor boğazımda. Bana bakıyor. Şimdiye dek bütün baktıklarını bu kez görmek ister gibi, aralıksız ve ilgili. Üşümek artıyor. Bana baktığını, hele böyle bitimsiz baktığını ilk görüyorum. Şimdiye dek hiç olmamış bir şey mi olacak? Bilmediğim, henüz işlemediği bir kötülük? Veyahut iyilik edecek ilk kez? Bunca kötülükten sonra, bile isteye iyilik ederse...

Bulut gelip ağzımıza, burnumuza doluyor. Kara gözlerini biliyorum, hâlâ bana bakıyor.

Sonra her şey gözlerinden boşalıyor. Bütün o gariplik, bilinmezlik. Belki yine buluttur, ayırt etmek güç. Gül Ağbi ağlamaz. Ben de epeydir bıraktım. Biz ağlamıyoruz. O zulmediyor, ben zulme uğruyorum. Küfretmiyorsa, genelde sessiziz. Yalnızca bedenlerin sesi duyulur.

Aniden anlıyorum: Ayrılacağız. Köy kahvesinin her da im en güneşli masasında oturup gölgesine basan yüzlük dede geliyor gözümün önüne hemen. Ölüm diye onu bilirim.

Gül Ağbi matarasının kapağını doldurup bana uzatıyor. Benden iğrenir, ne yapacağımı bilemiyor, çekiniyorum. Ek-

meği avcuma kaydırıp parmaklarımı açıyorum sonra. Kapa-
pak aralarına yerleşiyor. İçinde çalkanan yuvarlak karanlık,
acı kokulu. Bulut böyle yeri göğü doldurmuş olmasa, yüze-
yinde ağaç tepelerinin yansıması olurdu, diye düşünüyorum bir
an. Ama sade karanlık.

Acı çekmenin sonu, durup bakmaların, koklamaların, bi-
leklerde derinleşen ip yuvasının, sürekli üşümenin, ekmek
kemirmenin sonu. Yine de üzüliyorum. Bütün bu sonların
ölümümle geleceğini sezdiğimden mi? Demek ki böyle de
olsa yaşamak istiyorum. Etrafa bakıyorum: Orman, her za-
manki gibi, içinde olan biteni olağan karşılıyor.

Gözlerimi Gül Ağbi'ye çeviriyorum: kara boşluk. Kapağı
ağızma götürüyorum. Ürpertecek kadar acı. Henüz gırtlak-
tan geçerken yakmaya başlıyor. Yangınıyla takip ettiğim yu-
dum mideme inip alevleniyor. Keskin kokuyor, kokusuy-
la yutmuşum. Midemde alev alev sürüyor. Bir yudum daha
alıyorum. Bugün sonsa, son. Bir yudum daha. Yangın bütün
gövdeyi sarıyor. Gül Ağbi'ye bakıyorum: Adı Ahmet olan
birine benziyor. Bir yudum daha alıyorum. Ya beni öldür-
meyecek ya kendi de ölecek: Matarayı ağzına dayamış. Ara-
da kapağa ek yapıyor. Ekmek avcumda ezilmiş. Midem dö-
nüyor, yemeye çekiniyorum. Bitince bir cigara yakıyor. İl-
kin hoşuma gidiyor dumanı, ardından bulantı. Altımdaki
küçük dünya, başımızın üzerindeki uzakta gök, sesleri, ko-
kuları, alacalı renkleri, yalımlarıyla çullanmış. Bağdaşımı aç-
madan sırtüstü uzanıyorum. Bağlı bileklerim göğsümde, gö-
zümde –neden?– yaşlar, kâinat altımda ve üstümde dönü-
yor, dönüyor. Ben, bu kez, hep duran ben, onları durdurup
dönüyorum hızla. Uyumak istiyorum. Ölmeden önce en son
istek uyku mu? Bütün acılardan, düşüncelerden azade bir
uyumak. Ama zalim kalkıyor, ip geriliyor. Doğruluyorum
ben de. Yeniden buluta sokuluyoruz. Giderek bastığımız ye-
ri bilmeden ve hızlanarak tırmanmayı sürdürüyoruz. Art ar-

da t kezliyorum. Bazısında hırsla sürüklüyor beni G l Ağbi, kalkmaya fırsat bulamıyorum. Soluk soluğa yanıyorum, hem titriyorum da. Sırf  flenmek için yakılmış bir kibrit.

G l Ağbi buluta basıyor, altı boşmuş bu kez. U uyor yar boyu. Bileklerimi hızla kesen iple ben de peşi sıra. Konmasız düşüyoruz birkaç saniye. İpi bırakmıyor mu, anlayamıyorum. Sesi duyulmaz oluyor. İp boşalıyor, bir yuvarlanma başlıyor. Ağaç govdeleri, dallar ve yabanıl çalılar, taşlar, govdeler, çalılar, dallar,  tır  tır böcek kabukları, çalılar, govdeler, puf mantarlar, yosunlu bir kaya... Sonrası...

Meğer tokmağın sesiymiş, kalkıp kapıyı açmaya gidiyorum. Ellerim serbest. Dışarıda G l Ağbi'ye ya da Ahmet'e benzeyen bir adam. "Buyurun," diyorum istemeyerek. Sesi  ıkmıyor. Bakıyorum,  enesi bağlı.   z p   zmemekte tereddüt ediyorum. Ellerinde parıltılı bir bıçak. Uzatıyor. Almışım. Kendisi açıyor çenesinin bağını: "Başın sağ olsun," diyor. "Haminne mi?" diyorum. Nezaketen kenara  ekilmişim. İçeri girsin istemiyorum aslında. Çıplak ayaklarına bakıyorum. Başparmakları birbirine bağlı. Bağırmak istiyorum. Kapıyı var gücümle itekliyorum, kıpırdatamıyorum.

Genzimde boğulan bir haykırışla gözlerim açılıyor:  alılar, bütün bedenimi dalıyorlar, uzamayı sürdürmek için? Yağmur yağıyor. İp bir ağaca dolanmış, bileklerim bi imsizce bükülü, kırılmış belki. Görünürde G l Ahmet Ağbi yok. Yeryüzü yanarak kapanıyor yeniden.

Destelenmiş otların içinde, başım bir kadının kuşağında sarsılıyor. Gözlerimi aralayınca vadi üzerinden u tuğumuzu görüyorum. Bir alt bahçede beni teleferikten indiriyorlar.  ay toplama arabasının kasasına yatırıyorlar. İki yanımda kadınlar. Kimse konuşmuyor. Bileklerimi birbirinden ayırabiliyorum. Biri üzerime kaba bir şey örtüyor.

Yaralarımı dispanserde temizleyip sarıyorlar. Dirseklerim ve kal am yüzülmüş. Nereden getirdiyse sıcak bir çorba i i-

riyor bana kadınlardan biri. Bileklerim meğer yine birleşmiş. Ayırıp ekmeğe uzanıyorum. Yavaş yavaş çiğnerken yüzümün her bir zerresi sancıyor.

Oradan beni haminnenin evine götürüyorlar. Oğlu, gelini, torunları... hepsi birden bana bakıyor. Benim bir tek oğlunu görmüşlüğüme var ama bir aile fotoğrafındaki pozda durmuşlar.

İç odada, sedirde uyukluyorum. Yastık sabun kokuyor. Beni buraya yatıran her kimse, belki de o, omzuma dokunuyor. Doğruluyorum. Bütün acı ve ağrılar hücum ediyor. “Bak,” diyor, “şimdi sandıktan çıktı. Senin kundak bezinmiş. Haminne seni bulduğunda sarılıymış.” Bileklerimi ayırıyorum. Kundak bezimi alıp kokluyorum. Bir zamanlar ben olan bir bebeğin tenine değmiş. Haminne gibi, bu ev gibi, bu yastık gibi kokuyor. Bir kat daha kimsesizim öyleyse. Kadının gözleri büyüyor, nevresim kan olmuş. Sargı bezleri ıslanmış şimdiden. Açıyor. Siliyor, temizliyor. Sonra ne yapacağını bilemez halde, yüklüğe gidip bakınıyor.

Bileklerimi ayırıyorum. Var gücümle kundak bezimi şeritler halinde yırtıyorum. Kendi etimi de yırtar gibiyim, ellerim, kaslarım öyle yanıyor ki...

Sese dönüp ilkin afallasa da yanıma geliyor. Sarıyor yaralarımı.

Yokuşun başında ha düştü ha düşecek
bir siluet görüyorum.
Yaklaşıyor mu, uzaklaşıyor mu...
Birazdan odamız odun ateşiyle,
kandil aleviyle, ıhlamur kokusuyla,
radyonun duyulur duyulmaz sesiyle ısınıyor.
Kar uyuşturuyor aklımızı.
Neredeyse yeniden uykumuz gelecek.
Yokuştan inip gelen adam unuttuğum
bir anda pencerenin dibinde beliriveriyor.

Ay batarken, ay susarken... Uzun ve eski acılarla sokaklar,
siluetler, arsız gözler, kimsesiz sesler, dolmuşun kokusu,
başka türlü olsaydı acısı, kuytu pencereler,
ölmeye yatan aşk. Radyoda şarkılar şarkılar...

Pelin Buzluk, şehrin en koyu gecesinin öykülerini yazıyor
En Eski Yüz'de. Kuruyan, gelip geçen. Doğan güne karşı.
Hayat, izbe bir meyhanede tek başına bir kadın...

ISBN-13: 978-975-05-2029-7

9 789750 520297